

FOKUS:

Ordet om korset SIDE 58

#Utvalgt #fest #Nyttårsfestival SIDE 30

Bønn for dummies SIDE 50

1

FOLK – Tidsskrift for hverdagsteologi
NR. 1, 2015. 30. ÅRGANG

ISSN 0802-4464

UTGIVER

Kristent Nettverk,
Postboks 3180 Årstad, 5829 Bergen
www.ifolk.no

ANSVARLIG REDAKTØR:

Terje Dahle

REDAKSJONSLEDER:

Kaja MBS Løvdal

Epost: post@ifolk.no

Opplag: 1500

Kontonr.: 9524.05.04996

REDAKSJONEN

Terje Dahle, Håvard Kjøllesdal,
Stein Ørnhaug, Arne Olav Røe og
Kaja MBS Løvdal.

GRAFISK PRODUKSJON
Øystein Dahl og Tormod Åsen

DESIGNRAMMEVERK

Tema Design Jens Jacob Jensen

TRYKKERI

John Grieg AS

BLI ABONNENT?

GI BORT ET GAVEABONNEMENT?

Registrer deg på www.ifolk.no

eller ring 55 38 18 40.

Abonnement: kr. 300,- pr. år

Det kommer ut 4 nummer i året.

TIDLIGERE UTGAVER?

Se www.ifolk.no

Innhold

-
- 4 Korsets befriende budskap i 2015
 - 6 Sjølsagt ville eg ta imot Jesus
 - 14 Gud holdt alt han lovet, og enda mer
 - 22 Kva er eigentleg evangeliet?
 - 28 Tre kjappe spørsmål: Kristian Hoås
 - 30 #Utvalgt #fest #Nyttårsfestival
 - 36 Harde, glatte steiner
 - 42 Bibelkvinnen Margrethe
 - 50 Bønn for dummies

 - 58 FOKUS: Ordet om korset
 - 60 Hva er det med korset?
 - 64 Historien om Frode – jordnær og himmelvendt
 - 71 Nå er det alvor
 - 75 Flunkanes nye klea
 - 78 Løven, lammet og hvetekornet
 - 81 Leva som ein ny skapning

36

Vår evne til å oppfatte og forstå vår fysiske verden er altså svært begrenset

Korsets befrriende budskap i 2015

Tekst: Terje Dahle,
tedahle@gmail.com

Terje Dahle, ansvarlig redaktør i FOLK.

På grunn av korset får vi erfare et nytt liv. Og dette livet er sterke saker. Sterkere enn menneskefrykt, dødsangst, forfølgelse og selvgodhet.

Korset uttrykker Guds endelige oppgjør og dom over synd, skyld, djevel og død. På korset vant Jesus en endelig og evig seier over alt det onde. Når vi ser Jesu seier på korset, oppdager vi samtidig at da Jesus døde, så døde vi. Vi døde fra oss selv, fra vår egenrettferdighet og egoisme.

Derfor er ordet om korset så viktig i vår tid. For midt i en verden der frykt og usikkerhet gjør at mange tror på konspirationsteorier og griper til isolasjon eller provokasjon, reiser Gud opp et frimodig folk som tror på evangeliets kraft. Evangeliet gjør at mennesker forlater hat, hevn og urett og blir etterfølgere av Jesus. Ordet om korset gjør at vi ikke melder oss inn i klubben til de som bare har gode meninger, men vi oppdager vårt eget nabolag og engasjerer oss i andre. Vi oppdager ensomme rundt oss som til tross for at alle fysiske behov er dekt, tærer opp av mangel på fellesskap med andre. Muslimer blir ikke farlige fremmede, men medmennesker vi kan bety noe for. I stedet for å se på unge muslimske gutter som potensielle IS-terrorister, blir vi medmennesker som gir dem voksenkontakt og erfaringer av mestring og tro på livet.

I denne utgaven av FOLK har vi en fokusdel som handler om nettopp korset – det sentrale symbolet i kristen tro. Erling Thu, Håvard Kjøllesdal og Arne Olav Røe skriver mer om dette befriende

budskapet. Og intervjuet med Frode Lindalen og artikkelen til Siri Schnell Juvik forteller hvor aktuelt budskapet om korset er i menneskers hverdag i 2015.

Trusselen fra terrorister som vil drepe vilkårlig i islams navn utfordrer og angår oss alle. Frykt og usikkerhet brer seg blant folk. Kommer islam til å ta over samfunnet og gi oss sharialover i Norge? Er det mulig å være moderat muslim? Kan kristne og muslimer leve side om side? Rapporter viser at ni av de ti landene med mest forfølgelse av kristne er muslimske land. Men i stedet for å gjemme oss i frykt og usikkerhet vil vi stå fram med gode nyheter om seieren i Jesus Kristus. Midt i denne situasjonen er budskapet om korset befridende fordi det gjør at vi sier nei til oss selv, og ja til Jesus.

Fellesskapet med Jesus gjennom regelmessig bibellesning og bønneliv gir oss fast grunn å stå på. Intervjuet med Margrethe Torkelsen og artikkelen om bønn av Karl Enok Thu gir næring til et robust kristenliv i hverdagen. Når vi møter Gud i Hans ord og i bønn blir vi kjent med Bibelens Gud som er Konge og Herre. Han sender oss ut i en verden som trenger å høre budskapet om korset. Utfordringene i verden står i kø, men vi er folket som har gode nyheter fra den allmektige Gud om framtid og håp. Vi har grunn til å stå fram med frimodighet! Jeg tror denne utgaven av FOLK vil gi deg forståelse og inspirasjon til å stå opp i din hverdag med glede, frimodighet og tillit til en god Gud som har gode nyheter for alle mennesker.

God lesning! ■

***Fellesskapet med Jesus
gjennom regelmessig
bibellesning og bønneliv
gir oss fast grunn å stå på***

– Sjølsagt ville eg ta imot Jesus

Tekst:
Astrid Elin Lønning

Foto:
Elin Stenbråten

*Rebekka likar å leke,
og har lyst til å jobba med
barn og ungdom.*

I husmenigheten min har eg blitt kjent med ei fantastisk jente. Ho inspirerer meg. Når ho deler om livet sitt ser eg at ho har møtt ein stor Jesus. Heldigvis den same Jesus som eg kjenner. No gleder eg meg til at også du skal få møta Rebekka.

Stadig kjem denne jenta med gode rapportar til husmenigheten. «Eg har fått delt evangeliet med ei i klassen», «eg har bedd for ein nabo» eller «eg var på eit møte og mange tok i mot Jesus». Rebekka Storebø er begeistra for Jesus og inspirerer meg til å dela frå livet med han.

Grip dagen og tida

– Etter gudstenesta på søndag blei eg minna på dama som bur i nabohuset, fortel Rebekka.

Me hadde hørt Sindre Hauan undervisa om eit av orda for «tid» i Bibelen – kairos. Det greske ordet kairos blir brukt som eit uttrykk på å gripa augeblikket og muligheten Gud har gitt oss til å handla til rett tid.

– Sjølv om eg vart invitert heim til nokon i fellesskapet etter gudstenesta, kjente eg at det kunne eg ikkje i dag. Eg kjente at i dag, akkurat no, var tida for å stikka innom naboen min. Sindre hadde snakka om at me kunne ta med ei kake eller kaffi og velsigna folk. Men eg hadde ikkje kake, og det vart til at eg tok på meg skoa og gjekk utan noko anna ærend enn å takka dama. Ho

– Eg vitnar og fortel om det eg opplever, slik dei andre fortel om andre saker og ting som dei opplever.

hadde gitt flasker til meg og klassen min då me hadde flaskeinnsamling til eit hjelpeprosjekt i Ukraina, fortel Rebecca entusiastisk.

– Eg må innrømma at eg ikkje gjekk rett bort. Då eg kom ut døra svikta motet, og eg måtte ta meg ein tur rundt andedammen for å be og mota meg opp.

Borte hjå dama fekk Rebekka takka ho for støtta til barna i Ukraina. Dama fortalte at ho ikkje hadde det så bra. Ho hadde frykteleg vondt i ryggen og var svært bekymra for helsa. Dagen etterpå skulle ho på sjukehuset. Rebekka fekk be for dama og velsigna ho. Ho vart betre og vart merkt av Guds nærvær, sjølv om ho ikkje vart helbreda for alle smertene. Rebekka fekk delt om trua si til Gud, og kunne gå heim og kjenna at ho hadde vore lydig mot Gud og brukta kairos-tida.

Deler livet med Jesus

På samlinga med husmenigheten fortel Rebekka at dagen før fekk ho vera med å leia ei jente i klassen til Jesus. Dei vart kjent i fjar då dei starta på Fitjar Vidaregåande skule saman. Dette året kom dei i same klasse, og frå dag ein på skulen har Rebekka delt ope om trua si med dei andre i klassen.

– Eg vitnar og fortel om det eg opplever, slik dei andre fortel om andre saker og ting som dei opplever. Mange i klassen min kjem med spørsmål og tankar dei har.

Ein dag snakka dei i klassen om kva dei ville valt av himmelen eller helvete. «For eit spørsmål,» tenker Rebecca, men grip dagen og deler om kva ho trur vil skje, og kvifor ho vil velja himmelen. Rebekka fortel om diskusjonar og provokasjonar. – Eg berre deler det som Jesus gjer og har gjort for meg. Eg kan ikkje anna. Det er jo så fantasisk.

Ein barndom i mørket

Jesus har gjort store ting for Rebekka. I 1994 såg lysluggen dagens lys på Storebø på Austevoll. Sjølv om luggen var lys var barndommen eit mørkt kapittel.

– Eg har slitt mykje, fortel ho. – Eg kan nesten ikkje hugsa at eg har vore glad i barndommen min. Eg var stor og blei mykje mobba. Eg var alltid lei meg.

I femte klasse kom puberteten, og med den kom også dei store mørke kjenslene. Det var mykje vondt i Rebekka sitt liv. Depresjonen var djup. Heldigvis hadde ho to venner, men dei vart også mobba.

– Dei vaksne skjøna ikkje teikninga og tok ikkje affære. Eg tenkte: «Dei bryr seg visst ikkje.» Me var ikkje slike mobbeoffer som gøynde oss vekk og ikkje sa noko. Me tok igjen med same mynt, og det vart mykje bråk rundt oss. Me var dei store stygge ulvane i dei vaksne sine auge, og fekk skulda for alt gale som skjedde. Foreldra mine såg det, men opplevde seg nok makteslause. Mor mi prøvde å ta det opp med skulen.

Søstera, Randi, har vore ein viktig støttespelarar for Rebekka.

Såg ingen utveg

Resultatet blei at Rebekka heldt seg mest inne. Ho vart redd for å vera blant andre menneske. Ho følte at andre hadde øydelagt livet hennar og at ho berre fekk servert dritt kvar dag. Det gjekk ut over skulen, med mykje fråvær og därlege karakterar. Rebekka vart sitjande heime og trøysteeta, og heile livet vart ein vond sirkel. Familien fekk svi. Heime tok ho ut både sinne og sorg. Det har ikkje vore enkelt for familien heller.

– Då eg var 17 år var eg heilt på botn. Eg såg ikkje noko framtid, eg sluttar skulen og eg var suicidal. Samtidig bestemte eg meg for at eg måtte gje livet ein siste sjanse. Eit friår skulle ho gje seg sjølv. Rebekka starta å trena og å gå til psykolog. I en alder av 18 år fekk ho diagnosen ADHD. Mange skjuler denne diagnosene, men Rebekka ynskjer å vera open. Diagnosen forklarte konsentrasjonsproblema ho hadde opplevd, og sinnet ho kunne kjenna på. Det forklarte også mange av problema ho hadde hatt på skulen, og depresjonen.

Vendepunkt: Møter Jesus.

Dette var i 2012. Randi, søstera til Rebekka, hadde omsorg for søstera si, og ville gjerne at ho skulle møta Jesus. Ho inviterte ho med på ungdomsleir på Stemnestaden med menigheten Kristent fellesskap på Stord. Der var det og med studentar frå Bergen Bibelskule.

– Dei ville gjerne snakka med meg og be for meg. Mamma hadde alltid innprenta i meg at me kan gå til Jesus med alt me tenkjer på, men eg såg berre eit mørke. Djupt inne hadde eg ei barnetru, men eg hadde ikkje Jesus på innsida. Eg kjente ikkje Jesus. Eg stolte ikkje på at han kunne hjelpe meg. Eg frykta at eg ikkje var god nok til å bli ein kristen, og eg hadde ikkje så stor tru på at eg kunne forandra meg. Og ikkje minst: kva ville dei andre seie?

Rebekka hadde alltid tenkt at ho skulle leva med Gud når ho vart gammal. Den kvelden snakka ho lenge med bibelskuleeleverane. Rebekka fortalte om livet sitt. Bibelskuleeleverane kunne fortelja at dei hadde bedd for alle deltakarane på deltarlistan, og hadde kjent

Djupt inne hadde eg ei barnetru, men eg hadde ikkje Jesus på innsida.

Fellesskapet og samtalene med Kristine Solheim og dei andre i fellesskapet på Stord betyr mykje for Rebekka.

at Gud minna dei spesielt om Rebekka. Til slutt spurte dei: «Vil du ta i mot Jesus som Herre og frelsar?»

– Sjølvsagt ville eg ta i mot Jesus. Eg kjente Guds nærvær. Eg sleppte alt laus. Då eg bad til Gud og inviterte han inn i livet mitt vart eg letta opp frå mørket. Dette nærværet av Gud har eg kjent sidan. Den dagen vart eg eit nytt menneske. Eg er ikkje lenger redd. Eg vart fri frå angst.

*Eg vart fri frå angsten momentant.
Jesus tok det verste med ein gong.*

Jesus tok det verste

Historia til Rebekka er fantastisk. Eg sit saman med ei jente som vitnar om ein stor Gud. Som sit her utan å kjenne bitterhet til skule og vaksne som burde ha sett.

– Er det ingen problem i livet ditt?

Rebekka ler.

– Eg vart fri frå angsten momentant. Jesus tok det verste med ein gong. Samtidig må eg jobba med ting. Eg synest for eksempel at det er vanskeleg å finna fine ting å seia til andre. Det er heller ikkje så lett for meg å ta initativ til å gje andre ein klem. Eg har jo ikkje hatt verdas beste opplæring i positive relasjonar frå barndom og ungdom. Det å kjenne at folk rundt meg er glad i meg er heilt nytt for meg. Eg veit at Jesus døydde for min ADHD og mine negative erfaringar, men dette er ting eg må jobba med for å forstå.

Disippelliv på blå resept

Psykologen ga Rebekka starthjelp til å ta tak i livet sitt. Då ho møtte Jesus vart ho fort mykje betre. Rådet til psykologen var å gå meir på festar og møta andre – møta frykten. Resepten frå Jesus var enno betre: Å vera ein disippel. Rebekka er takknemleg for god hjelp. Søstera Randi har vore til fantastisk støtte, og det har mora også. I tillegg har Rebekka fått ein ny familie med mange søskener i menighetsfellesskapet. Her har ho fått venner, god undervisning og hjelp til å takla kvardagen.

– I fellesskapet opplever eg at eg kan vera meg sjølv. Eg kan koma om eg ikkje har ein topp dag. Eg kan seia i frå om korleis eg har det, og få hjelp. Eg kjenner eg har blitt trygg i trua i saman med menneske som bryr seg om meg.

Eg er ikkje glad for alt det vonde eg har opplevd, men eg er glad for at eg veit korleis det er å ha det vondt.

Jesus er svaret

Det er fantastisk å møta Rebekka og få del i vitnemålet ho har om kven Jesus er, og kva han har gjort for henne. Rebekka seier:

– Eg er ikkje glad for alt det vonde eg har opplevd, men eg er glad for at eg veit korleis det er å ha det vondt. Eg kjenner Jesus og eg har så lyst til at andre skal få kjenna han. ■

*Resepten frå Jesus var enno betre:
Å vera ein disippel.*

Team fra Bergen Bibelskole: Filippinene – Gud holdt alt han lovet, og enda mer

Tekst: Marte Askeland,
marteaskeland94@gmail.com

Marte Askeland er 20 år, bor på Sotra og jobber som lærer/assistent på Danielsen Ungdomskole. I 2013/14 gikk hun på Bergen Bibelskole og fikk muligheten til å reise to måneder til Filippinene.

«Når vi er der Gud ønsker vi skal være, kan det ikke bli annet enn bra» tenkte jeg, med masse sommerfugler i magen.

Den 15. mars 2014 klokka ti om morgenen satt to veldig spente jenter på Flesland flyplass i Bergen: min reisekompanjong og klassekamerat Anniken Sara Strand, og meg selv. Mer eller mindre klare for to måneder på Filippinene satt vi og lurte på hva som ville møte oss. Vi visste lite om hva vi skulle være med på, men at Gud ønsket å ha oss på Filippinene var vi begge sikre på.

Et helt nytt tilbud fra Bergen Bibelskole ga oss mulighet til å ta to måneder av skoleåret på Filippinene. Der ville vi få mer erfaring i misjonsarbeid, være en del av et treningsprogram for misjonærer og ta del i arbeidet Ministries Without Borders driver der nede.

Gud hadde talt mange ord til oss i forveien, både gjennom klassekamerater og lærere på Bergen Bibelskole og folk i menigheten: Han skulle holde all sykdom borte fra oss, og når vi kjente at sykdom begynte å angripe skulle det forsvinne i Jesu navn; vi skulle bli velsignet og være til velsignelse; vi skulle få se store ting. Vi reiste i tro til Gud om at han skulle holde løftene sine, slik han alltid gjør.

Norge på bønnelista

Da vi kom til Filippinene reiste vi nesten direkte til byen Ozamiz og deltok i menighetens arbeid der for å spre evangeliet og lede mennesker til Jesus. Denne menigheten har blitt støttet i flere år av

mange kristne fra menigheter i Norge, og det var utrolig gøy å se deres takknemlighet. Stadig kom folk som ville ta oss i hånden og takke. De har Norge på bønnelisten hver uke på et felles bønne-møte. Der samles hele menigheten for å be om Guds velsignelse for Norge: De ber for ulike generasjoner, menigheter, pastorer, ledere og myndigheter.

Det var en stor velsignelse og inspirasjon for oss å se hvordan de sto sammen i menigheten på tvers av generasjoner for å forandre samfunnet ved å gi Jesus videre. Noen lagde mat, noen gikk til barna, noen til kvinner og noen til menn, noen til unge og noen til gamle. Alle trengtes! Alt fra trettenåringer til sekstiåringer reiste sammen dit evangeliet skulle spres, og det var oppmuntrende bare å se gleden i felleskapet. Store og små, unge og gamle, presset

Her feires graduation for studenter som blir sponset av Ministries Without Borders. Stor glede over fullført skolegang!

Marte Askeland sammen med mange barn i en landsby på Filippinene. De fortalte barna om David og Goliat, memoriserte bibelvers og lovpriste Gud.

Mange flotte gatebarn som får mat og Guds ord hver uke av ungdommer i menigheten i Ozamiz.

Om ikke de klarer å komme på gudstjeneste, får vi ta med oss en gudstjeneste til dem. Vi var på besøk i landsbyen der disse barna bor hver søndag for å dele Guds ord og lovsyng med både små og store.

Det var ikke vår måte å si ting på som gjorde at menneskene ble møtt av Gud.

seg sammen i en bil til dørene så vidt gikk igjen når vi skulle besøke fengsel, fjellandsbyer eller gatebarn.

Evangeliet er kraft

Vi var alltid klare for å dele de gode nyhetene om en levende Gud, budskapet som gav liv og som rørte ved menneskene vi møtte på en helt spesiell måte. Vi fikk begge erfart at det ikke var vår måte å si ting på som gjorde at menneskene ble møtt av Gud. Heller ikke vår evne til å skape en fin setting – de gode nyhetene i evangeliet er kraft nok i seg selv. Vi er så takknemlige for at Gud valgte å bruke oss til å lede mennesker til han.

Det var fantastisk å se barn som fikk oppleve Gud som forsørger og Far, at de kan søke ly hos Gud i en verden som virker så utrygg når de går gatelangs på sene kvelder og blir vitne til ting som ingen burde se. Når de lever under kår som dette, og fortsatt takker Gud så helhjertet og høylytt på gaten, må de ha fått et glimt av Gud på en måte som er vanskelig for oss å forstå. De ser at midt i deres trengsel har Gud sendt oss, og de erfarer Gud som forsørger. Vi er mer enn folk som gir de mat, vi er svar på bønner.

Når fanger i fengselet priste Gud med hele sin mannsrøst i bittesmå rom, med vegger av mur og bare små glimt av lys, forsto vi at de hadde fått erfare virkelig frihet. Frihet er ikke bare å kunne gå fritt utenfor fengselets murer – kun Gud kan gi ekte frihet.

I fjellandsbyene møtte vi mennesker som så at Gud hadde en plan med livene deres, og at de var utvalgt av Gud til store ting akkurat der de var. Da vi fikk komme med profetiske ord og løfter fra Gud inn i livene deres så vi tårer som trillet og ansikter som lyste opp av håp for deres landsby.

Forvandlet

Pastor JoJo i menigheten vi var en del av i Ozamiz fortalte oss vitnesbyrdet til en jente på seks år. Faren hennes måtte gi henne fra seg fordi han ikke klarte å ta seg av henne. Moren hadde stukket av, og han var for gammel og syk til å ta vare på henne. For at folkene på gata skulle tro at hun var en gutt hadde han klippet av henne håret og tatt på henne guttekjær. Alt for å beskytte henne fra voldtekt. Hun hadde vært vitne til grusomme

ting på gata, og faren hadde gjort sitt beste, men hadde innsett at dette ikke gikk.

Nå har Pastor Jojo og kona Helen gitt henne et trygt hjem, muligheten til skolegang og en familie som lærer henne det viktigste av alt: å kjenne Gud. Da vi møtte jenta hadde hun bare bodd hos familien i en måned, men på den korte tiden hadde hun blitt kjent med Gud. Det var tydelig at Gud hadde gjort et stort verk i henne. Før stjal hun ting som ikke tilhørte henne, fortalte ting som var usant, rømte hjemmefra, og gjorde stadig ting som tydet på at hun hadde hatt lite grenser i livet. Nå hadde Gud forvandlet henne slik at hun stadig la av det som hørte det gamle livet til, som stjeling og lyving. Hun var blitt trygg på menneskene rundt seg, og åpnet seg opp for dem på en helt ny måte. Med andre ord blomstret hun som aldri før. Hun ville ikke lenger rømme hjemmefra, men sto ofte ved inngangsdøren og passet på at ingen uvedkommende eller hunder fra gata skulle komme inn og gjøre hjemmet utrygt.

Jenta er full av humor og glede. Under et møte kom hun stille bort til meg og pekte på øynene mine med et strengt blikk. Jeg fikk klar beskjed om at jeg måtte lukke øynene når vi ba, men jeg kunne ikke annet enn å le av det lure smilet jeg kunne skimte bak det litt strenge uttrykket. Gud kan forandre mennesker på en måte som ingen andre kan.

Å være med Gud

En dag satt jeg på en liten fjelltopp og snakket med Gud helt for meg selv i nydelige omgivelser. Litt redd for at det skulle komme noen skumle, eksotiske dyr satt jeg der med Gud og ba om en rask og smertefri bortrykkelse om det skulle komme en slange. Jeg så utover den fine utsikten og Gud minnet meg på et vers i Salmene:

Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingre, månen og stjernene som du har satt der, hva er da et menneske – at du husker på det, et menneskebarn – at du tar deg av det? (Sal 8,4–5)

Gud som er så stor, skaper av alt og mektig til å gjøre alt, velger å bruke meg midt i sin plan. Jeg opplevde stadig når jeg var med Gud at han åpenbarte og viste meg ting jeg ikke hadde tenkt på før. Gjennom å se hans fantastiske skaperverk, mennesker som

En liten jente, men et stort vitne på en enda større Gud.

Jeg kunne ikke annet enn å le av det lure smilet jeg kunne skimte bak det litt strenge uttrykket.

I alt jeg gjorde i løpet av de to månedene på Filippinene merket jeg at Gud gjorde noe med meg

ble forandret, og å se hvordan han har kontroll over absolutt alt, viste han meg mer av hans allmakt og storhet, og hva han er i stand til å gjøre. Ute på reise er det mye som er med på å forme en, for eksempel det å møte fattigdom eller en fremmed kultur. Men jeg fikk oppleve at det som virkelig skaper forandring er å være i Guds nærvær, og at Gud gjør sitt verk i oss.

NÅ gjør jeg noe i deg

I alt jeg gjorde i løpet av de to månedene på Filippinene merket jeg at Gud gjorde noe med meg: Jeg ble fornyet i måten å tenke på, måten å handle på og måten å snakke på. Jeg var bevisst på at jeg var i hans nærvær hele tiden, og i hans nærvær blir vi forandret. En dag jeg stod og kostet blader fra trappen, sa Gud til meg «NÅ gjør jeg noe i deg, Marte». Det var som at Gud åpenbarte for meg at gjennom alle dagligdagse plikter, som å vaske, lage mat, rydde, koste løv, spraye ned rommet med insektdrepende middel, og lignende, bygget han karakter i meg. Jeg tok nye steg ved å forkynne evangeliet for mange mennesker, men også gjennom at jeg lærte meg å overvinne frykt, ha en rett holdning i alle ting, jobbe hardt og prioritere rett. Alt dette var med på å forme meg til å bli mer lik Jesus. Gud minnet meg på et vers i Paulus' brev til romerne:

Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne. (Rom 12,2)

Jeg kunne glede meg over å koste vekk blader fra veien, fordi jeg visste det var til glede for Gud.

Et møte med en helt ny kultur

Å samarbeide med mennesker fra andre kulturer er ikke bare lett. Mange ganger opplevde vi misforståelser og at vi hadde ulike meninger og tanker. Men én ting lærte vi: På et sted med mange ulike kulturer må vi legge igjen vår egen kultur hjemme. Vi lærte oss å se gleden i å møtet andre kulturer og ikke bare utfordringene. Vi lærte å samarbeide godt på tross av ulikheter, fordi vi forsto at

selv om vi var ulike på mange områder tjente vi Gud med samme mål og hensikt:

Hele jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, liksom vannet dekker havets bunn. (Hab 2,14)

I den store samme enhengen virker de kulturelle ulikheterne uvikelige fordi det vi har til felles er så mye mer betydningsfullt. Og det er en enorm oppmuntring i seg selv å møte mennesker helt på andre siden av kloden som vi tjener Gud sammen med som en familie. Gud gav oss venner for livet fordi Jesus binder oss sammen.

Guds oppfyllelse av løfter

Da vi så tilbake på ordene Gud hadde talt til oss før vi reiste kunne vi se hans trofasthet tydelig. Ikke én eneste dag av de to månedene var vi syke. Da vi kjente at noe var på vei forsvant det med en gang vi la hendene på hverandre og ba. Også de andre ordene gikk i oppfyllelse: Gud velsignet oss så rikt med alt vi trengte, og ga oss alt i rett tid så vi kunne være til velsignelse for andre. Vi har fått sett Guds storhet både gjennom hans skaperverk i naturen og hans verk i mennesker. Han har vist oss tydelig hva han har gjort for oss og hva han er mektig til å gjøre i oss og rundt oss. Jeg er så takknemlig til Gud for tiden på Filippinene. Han har vært med oss hvert eneste steg på veien, han holdt alt han lovet og enda mer. Hans styrke fullendes i vår svakhet (2 Kor 12,9). Det er ingen andre plasser jeg ønsker å være enn akkurat der Gud vil ha meg. ■

Ikke én eneste dag av de to månedene var vi syke.

Kva er eigentleg evangeliet?

Tekst: Erling Thu,
erlingthu@gmail.com

Erling Thu, gift med Solveig, presenterer seg selv som "ektemann, bestefar, farfatter, forkynner og lærer" (www.erling.typepad.com). Har vært en pioner i Guds rike, blant annet ved å være med å starte Kristent Nettverk, bladet FOLK og Bergen Bibelskole.

Handlar evangeliet vårt berre om å koma til himmelen når me døyr, eller har det noko med livet vårt her og no verda å gjera? Handlar det berre om tilgjeving frå synd eller handlar det også om å verta fri synda si makt?

Skaper forkynninga vår læresveinar eller berre møtegjengarar? Skaper forkynninga vår heiljhjarta disiplar eller religiøse fanatikarar? Skaper forkynninga vår revolusjonære verdsborgarar?

Oppdraget vårt er å forkynna evangeliet¹. Forkynninga er viktig. Trua kjem av forkynninga.² Det evangeliet me forkynner bestemmer kva slags frukt me får i arbeidet vårt. Evangeliet avgjer resultata.

Reint språkleg er evangeliet eit gresk ord som tyder godt nytt, gode nyhende, ein god bokskap. Det vart brukt om godt nytt frå slagmarka. Evangeliet var godt nytt om siger, godt nytt om at fienden var slått. Guds evangelium³ er godt nytt for alle menneske. Evangeliet er godt nytt om kva Gud har gjort for oss i Jesus Kristus.⁴ Det er Guds evangelium om Jesus Kristus, om hans død og oppstode.⁵ Evangeliet er alltid godt nytt og må forkynnast med stort frimod til alle menneske i alle kulturarar! Evangeliet er relevant for alle menneske.

Media er fylt av dårlig nytt. Negative hendingar møter oss alle stadar. Verda går sin skeive gang. Det er ei universell kjensle av at noko har gått galt. Livet er ikkje slik det kunne ha vore. Verda er ikkje slik me drøymer om. Noko har gått galt. Klimaendringar trugar livet på jorda. Menneskeleg egoisme trugar livet på jorda.

Den skeive fordelinga av ressursar skaper harme og opprør. Trass i mange gode tiltak frå mange gode menneske går alt likevel sin skeive gang. Det verkar ikkje som om menneska kan berga seg sjølv frå den trugande øydelegginga. Kvifor?

Menneska har fire fiendar

Bibelen fortel oss at menneska har fire fiendar som prøver å øydeleggja oss. Livet er ei slagmark. Me står alle i ein kamp. Gode og vonde krefter slåst mot kvarandre. Menneska er fanga i denne kampen og ingen går fri frå striden. Dette er dei fire øydeleggjande kreftene me alle slåst mot:

Synd og egoisme har teke oss alle til fange. Me er fødde med synd og er slavar av vår eigen medfødde egoisme. Alle menneske har synda og kjem til kort, både målt opp imot eigne forventingar og Guds heilage og gode standard.⁶

Døden er vår beiske fiende som alle må møta i vår felles lagnad. Sjukdom og liding er ein del av det forgjengelege menneskelivet før me møter døden, vår siste fiende.⁷

Djevelen er vår arge motstandar og anklagar, som berre vil stela, myrda og øydeleggja. Han er vondskapen personifisert. Slik mørke er fråvær av lys er vondskapen fråvær av godleik. Vondskapen synest å vera svært verksam i verda. Menneska møter mykje vond liding. Det er tydeleg for alle at vonde og øydeleggjande makter kjempar mot oss.⁸

Religiøs lovtrældom er den fjerde fienden. Han fangar menneske og gjer dei blinde. Religionane har fanga oss i lovtrældom og strev for å verta gode nok, men let oss aldri lukkast. Først blir menneske fanga i ein personleg strev etter å oppfylla den heilage lova, etterpå går ein til krig mot alle som ikkje strever for å halda denne lova. Når folk er fanga og blinda av den religiøse lovtrældomen er dei fanga av bod og reglar på ein slik måte at dei ikkje ser kor verdifulle andre menneske er. Lovtrældomen min gjer at andre folk mistar menneskeverdet. Lovtrældomen tek livet av den gode, miskunnsame, kjærlege og rett-

1 *Mark 16,15; Matt 28,18–20*

2 *Rom 10,17*

3 *Mark 1,14*

4 *1 Kor 15,1–5; 2 Kor 5,14–21*

5 *Mark 1,1; Apg 5,42; 11,20; 20,24;*

6 *Rom 3,9–18; 5,12–21*

7 *1 Kor 15,26; Op 20,14; Hebr 9,27;
Rom 8,20–22*

8 *Joh 10,10; Op 12,7–12; Hebr 2,14–15*

9 *Gal 1,13–14; 3,13; 3,19; 3,23; 4,1–5;
Kol 2,20–23; Fil 3,4–6; 1 Tim 1,13; Apg
8,1–3*

- 10 *Mark 1,1; 1,14*
- 11 *Apg 17,18*
- 12 *Apg 5,42; 11,20*
- 13 *2 Kor 4,4; Apg 20,24; Ef 1,13*
- 14 *Mark 1,15; Luk 8,1; 9,2; 9,11; 9,62; 10,8; 11,28; 12,31; 16,16; 18,16–17; Matt 4,17; 4,23; 9,35; 10,7*
- 15 *Joh 3,16*
- 16 *Joh 1,14*
- 17 *Joh 1,18*
- 18 *Kol 1,15; Hebr 1,3*
- 19 *Joh 14,9*
- 20 *Apg 10,38*
- 21 *Matt 8,16–17*
- 22 *Matt 9,2–8*
- 23 *Matt 12,22; 17,18; 9,28–34; Mark 5,1–17; Luk 8,26–37*
- 24 *Joh 1,16–17; 8,2–11*
- 25 *I Kor 2,6–8*
- 26 *Apg 2,23–36*
- 27 *I Joh 3,8*
- 28 *Kol 2,14*
- 29 *Kol 2,15*
- 30 *Kol 2,20; Rom 6,6–11*
- 31 *Rom 5,15–21*

ferdige Gud og gjer at ein i religionens namn kan avliva alle menneske som ikkje lever i samsvar med den heilage lova.⁹

Desse fire fiendane våre gjer livet surt og vanskeleg for menneske over heile verda. Heile verda ligg i det vonde og alle menneske slit med religion, synd og vondskap før dei møter sin siste fiende som er døden. Det på denne bakgrunnen me forkynner evangeliet med stort frimod.

Evangeliet er godt nytt!

Evangeliet kan ikkje vera noko anna enn godt nytt til menneske som slåst mot dei øydeleggjande kreftene i livet, for det er alltid knytt til kva Gud har gjort i Jesus Kristus, vår frelsar og Herre. Det er Guds evangelium om Jesus Kristus, Guds Son.¹⁰ Det er evangeliet om Jesus Kristus og oppstoda.¹¹ Det er evangeliet om at Jesus er Messias og Herre.¹² Det er evangeliet om Kristi herlegdom, om Guds nåde og vår frelse.¹³

Men først og fremst er det evangeliet om Guds rike.¹⁴ Det er dette uttrykket som er mest brukt av både Jesus og apostlane. Det betyr at evangeliet handlar om Guds styre, at Gud er Konge. Evangeliet er knytt til at Gud har gripe inn i historia. Han har gripe inn for å frelsa heile verda frå dei fire vonde og øydeleggjande kreftene.

Evangeliet er at Gud bryr seg om menneska: Gud elskar verda,¹⁵ som difor ikkje er overlaten til seg sjølv. Gud har gripe inn. Gud vart menneske.¹⁶ Han vart ein av oss og delte våre kår. Jesus viste oss Gud.¹⁷ Jesus gjorde den usynlege Gud synleg.¹⁸ Gud er slik Jesus er. Den som har sett Jesus, har sett Gud.¹⁹

Jesus gjekk omkring og gjorde vel.²⁰ Han lækte dei sjuke.²¹ Han tilgav synd.²² Han sette folk fri frå vonde ånder.²³ Han møtte folk med nåde og kjærleik.²⁴ Han omfamna alle slag menneske og tok imot dei slik dei var. Han demonstrerte Guds rike og eit liv i fridom frå synd. Han viste oss Guds gode vilje.

Herrane i denne verda slo seg saman for å drepa han. Dei forstod ikkje kva dei gjorde då dei krossfesta han.²⁵ Dei krossfesta Den Rettferdige, Den Heilage, men døden kunne ikkje halda på han. Gud reiste han opp frå dei døde og gjorde han til Herre!²⁶

Jesus gjorde ende på djevelens gjerningar.²⁷ Han sletta skuldbrevet som gjekk oss imot.²⁸ Han triumferte over dei vonde maktene på krossen.²⁹ Han sette oss fri frå synda si makt.³⁰ Ved hans nåde er me frikjent og me har fått liv og herredømme ved Jesus Kristus.³¹ Han kjøpte oss fri frå lova si forbanning og sette oss fri frå lovtrældomen.³² Han kjøpte oss fri frå det tome livet me arva frå fedrane.³³ Det var Gud som i Kristus forsona oss med seg sjølv og gav oss forsoningstenesta.³⁴ Kristus har sett seg ved Guds høgre hand i himmelen og ventar no berre på at alle hans fiendar skal leggjast under hans føter.³⁵

Dette er godt nytt! Dei fire fiendane som alle menneske slåst mot er overvunne! Me kan få tilgjeving og verta fri frå synda si makt. Me får evig liv og treng ikkje frykta døden. Lova er oppfylt, og me er fri frå alt strev og lovtrældom. Jesus har overvunne maktene og me kan leva eit fritt liv i Den Heilage Ande.

Forkynn dette evangeliet og folk vil venda om. Evangeliet skaper omvending og gjev oss eit nytt hjarte og eit nytt liv. Evangeliet lærer oss å tenkja nytt, det skaper tru og tillit til Gud.³⁶ Me lærer å tenkja Guds tankar og å gå på Guds vegar. Evangeliet krev omvending og nytenking som skaper ein ny livskurs: bort frå egoisme og synd, men venda seg til Gud.³⁷ Evangeliet skaper fellesskap med Gud og menneske.³⁸ Evangeliet fører oss inn i nye relasjonar og skaper eit liv i trufast kjærleik.

Når Gud har forsona verda med seg sjølv, kan me ikkje lenger snakka om oss og dei. Gud elskar alle menneske. Frelse er ferdig for alle menneske. Gud reknar med alle, han inkluderer alle menneske i sitt frelseverk. Gud er ikkje ein fiende. Gud er forsona. Han har i Jesus Kristus rive ned alle skiljemurar mellom menneske. Han har gjort ende på fiendskapen. Fred og harmoni er oppretta!³⁹

Dette gjorde han ved å skapa eit nytt menneske i Kristus. Det gamle mennesket vart krossfest med Kristus, det døydde. Ved Jesu Kristi oppstode skapte Gud eit nytt menneske. Her er alle menneskelege skilje tekne bort. Rase, alder, kjønn, status, talentar, rikdom og liknande kan ikkje skilja oss lenger. Vi er alle ein i Kristus.⁴⁰ Me er alle lemmer på Kristi kropp og lemmer for kvarandre.⁴¹ Me har

³² Gal 3,13; 4,3–7

³³ 1 Pet 1,18

³⁴ 2 Kor 5,18–20

³⁵ 1 Kor 15,22–28; Hebr 10,12–13

³⁶ Apg 3,19

³⁷ 1 Tess 1,5–10

³⁸ 1 Kor 1,9; 1 Joh 1,3–7

³⁹ 2 Kor 5,18–21; Ef 2,11–22; 3,4–6

⁴⁰ Gal 3,26–29; Kol 3,10

⁴¹ Rom 12,4–5; 1 Kor 12,13; 12,27

⁴² Joh 13,15; 13,34–35

⁴³ 2 Kor 5,18–20

kome inn i eit nytt fellesskap. Vi lever i nye relasjonar. Vi lever i trufast kjærleik. Vi lever i den nye pakt.⁴²

Me kan ikkje halda dette evangeliet for oss sjølv. Me må dela det med andre. Evangeliet gjev oss del i Guds oppdrag: å be på Kristi vegner: lat dokker forsona med Gud!⁴³ Alt er ferdig. Nåden er nok. Dette er evangeliet. Det er Guds kraft til frelse for alle som trur.⁴⁴

Forkynn evangeliet! Evangeliet skaper håp og tru. Det frigjer Guds kraft til frelse i dei som høyrer og trur. ■

KLASSER PÅ INTERNETT. ”
FORELESNINGER PÅ MP3SPILLEREN.
DISKUSJONER HJEMME FRA
DIN EGEN STUE

For å studere i FOLK bibelskole
trenger du kun en pc med internettforbindelse.
Hver kursmodul står for seg selv
og kan tas enkeltvis. Når du har fullført alle
kursene får du bibelskolevitnemål.

➤ **Les mer** på www.folkbibelskole.no

Hjem som helst
Hvor som helst
Når som helst

Tre kjappe spørsmål: Kristian Hoås

Tekst og foto: Elisabeth Erlandsen
elaisabeth@gmail.com

Ingen bensinstasjon i sikte, så vi bestemte oss for å be for bilen.

Kristian Hoås er 22 år, kommer fra Røyse og bor i Oslo.

– *Hvor lenge har du kjent Jesus?*

– Jeg har vokst opp i en kristen familie og fått Jesus inn med morsmelka. Men da jeg var ca. 13 år og begynte å gå på ungdomssamlingen, fikk jeg et sterkt møte med Jesus. Vi var flere ungdommer på samlingen som ikke kjente Jesus personlig, og nesten alle ble igjen tilslutt for å ta imot Jesus.

– *Hva er det beste bønnesvaret du har fått?*

– Et typisk bilbønnesvar. Jeg og kompisken min Dagfinn kjørte over fjellet (Hemsedalsfjellet, fra Bergen til Oslo). Pila på bensinmåleren viste nesten helt tomt, og vi hadde akkurat begynt å kjøre. Ingen bensinstasjon i sikte, så vi bestemte oss for å be for bilen. Da begynte pila å bevege seg oppover og vi kom oss over fjellet. Reservetanken på bilen har aldri vært så stor.

– *Hvilken episode i Jesu liv beskrevet i Det nye testamentet ville du vært med på og hvorfor?*

– Jeg synes det hadde vært kjempe gøy å være med Jesus og Peter opp på fjellet. Og se hvordan Peter oppførte seg idet han foreslår at de skal bygge hytter. I tillegg hadde det vært kult å henge med Jesus, Moses og Elia. ■

#Utvalgt #fest #Nyttårsfestival

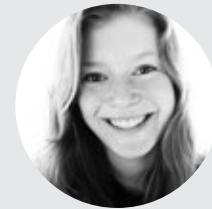
Vi samlet ungdommer og studenter i alle aldre og livssituasjoner som var klare for en nyttårsfeiring uten like, og som bar på en lengsel etter å bli bedre kjent med Gud.

28. desember var ungdommer fra hele Norge på reisefot. Kremen av norsk framtid trakk mot Bergen by, hvor Nyttårsfestivalen 2014/2015 skulle holdes. Reisende kom fra land og strand, fra øverst i nord og fra helt sør for å delta på festival. Noen kom for første gang, andre for over tiende gang. Noen hadde nettopp fullført sitt første halvår på ungdomsskolen, mens andre var halvveis i en mastergrad. Hva har så alle disse menneskene til felles? Svaret er: alle er giret på festival, og alle er giret på Jesus!

Det var med dette utgangspunktet festivalen startet. Vi i nyttårsfestival-teamet fikk æren av å samle rundt 160 ungdommer og studenter som hadde gledet seg i månedsvis til det mange kaller «årets høydepunkt». Og festivalen skuffet ikke. De fem dagene vi hadde sammen var fylt av glede, action, vennskap og Guds nærvær fra start til slutt.

Utvalgt

Et ord som passer bra når man skal beskrive Nyttårsfestivalen er intens. I år startet vi hver dag med felles frokost og morgenmøte, etterfulgt av workshops med alt fra rugby til baking og gateevangelisering. Vi hadde i tillegg aktiviteter senere på dagen, som besto av blant annet svømming, salsa dansing og sumobryting. De legen-

Tekst: Hanne Ørnhaug
hanne.orn@hotmail.no

Foto: Terje Peersen
terje.peersen@gmail.com

Fra venstre bak: Jørgen Døskeland, Ingrid Gjerde, Marie Gjerde, Jericson Joseph, Hanne Ørnhaug og Ida Trasti.

Fra venstre foran: Abel Mazengia, Miriam Højklint, Jens Kristian Døskeland, Kristin Bones, Simen Bones og Terje Peersen.

Nyttårsfestivalen er stedet for sosialt påfyll!

Programmet for resten av kvelden ble blankt avlyst, fordi folk stadig kom med profetiske ord og sanger.

dariske Kjøkkelviklekene var også et naturlig høydepunkt. Lekene er oppkalt etter skolen vi oppholdt oss på, og besto kort fortalt av lagsoppgaver som skulle løses fortest mulig. Det hele ble en salig blanding av konkurranseinstinkt, kreative løsninger, og *mye* løping.

I tillegg til de vanlige samlingene, har vi hatt seminarer med forkynnere og lærere som Erling Thu, Terje Dahle og Norleif Askeland. Seminarene handlet i hovedsak om festivalens tema, det at vi alle er *utvalgt*. Vi er utvalgt av Gud til å være de vi er, der vi er, i den tiden vi er i. For å sitere Miriam Højklint, en av årets festival-sjefer: «Grunnen til at vi valgte temaet *utvalgt* er at vi tenker at vi må begynne med det første først: vi er faktisk utvalgt av Gud. Gud har utvalgt oss fra før vi ble født! Det er så viktig å få ungdommer til å forstå det, at det ikke handler om deres foreldres tro, eller noen andres tro, men at det handler om hvem *de* er.» Dette var en rød tråd gjennom hele festivalen. Forkynnelsen på både morgen- og kveldsmøtene berørte på ulike måter dette temaet – og vi opplevde virkelig at temaet også berørte ungdommene.

Ingen står alene

Vi i festivalteamet, som har brukt det siste halvåret på å planlegge denne festivalen, har hatt som mål å skape en festival der unge kan komme fra ulike deler av landet og oppleve at de er en del av et større fellesskap. Vi ville vise at ingen av oss står alene i de utfordringene unge kristne møter i hverdagen, uavhengig av hvor mange kristne man har rundt seg på hjempllassen. Vi ønsket å arrangere en festival der man får nye venner og kan møte gamle venner igjen – hvor man rett og slett bare kan ha det gøy sammen. Likevel har det aller viktigste vært at Jesus er midtpunktet i alt vi gjør. Vår fremste oppgave, midt i alt administrativt arbeid og alle praktiske kabaler som skal gå opp, er å tilrettelegge for at alle som kommer kan få livsforvandlende møter med den levende Gud og hans overstrømmende kjærlighet. Ikke for opplevelsens skyld, men fordi vi tror at Gud har store planer for hver enkelt deltaker. Vi i teamet har hele tiden hatt et ønske om en festival som ikke bare er til inspirasjon, men også transformasjon. Gud har virkelig tatt oss på ordet.

Allerede første kvelden ble en av deltakerne døpt i vann, og flere titalls ungdommer og studenter var med å legge hendene på henne og be for henne, og etter hvert for hverandre. Kvelden gikk med til å bringe profetiske ord inn i hverandres liv. For en start! Vi hadde også en egen lovsangskveld, hvor vi fokuserte på tilbedelse og å være innfor Guds trone. Den kvelden møtte Gud oss med sitt nærvær på en måte som gikk over all forventning. Programmet for resten av kvelden ble blankt avlyst, fordi folk stadig kom med profetiske ord og sanger. Vi opplevde virkelig en livsforvandlende kveld. Mange ble satt i frihet fra synd og dårlig samvittighet, og flere ble døpt i Den hellige ånd og begynte å tale i tunger for første gang. Det var en kveld som bar preg av at Gud leget sår og utrustet sine utvalgte ungdommer til det han har planlagt for dem i 2015.

I forberedelsene til nyttårs-festen, viser Reza og Gilles hvordan gutter ikke skal behandle en jente.

Volleyball var en svært populær workshop.
Humøret lot heller ikke vente på seg

Årets fest!

Men selvfølgelig kan ingen snakke om Nyttårsfestivalen uten å fortelle om selve nyttårsfesten. For da dagen endelig kom, og den røde løperen ble rullet ut, var stemningen til å ta og føle på. Maten var klar, langbordene ferdig pyntet, og underholdningen spikret. Det er få ting som måler seg med denne kvelden. For oss finnes det ingen bedre måte å avslutte det gamle året på enn å feire det som har vært, men også å feire alle Guds planer for det som kommer. Da blir det ikke bare en hvilken som helst nyttårsfeiring, men en uforglemmelig opplevelse, gang på gang.

Vi tror at det som har skjedd på festivalen i år bare er et lite glimt av alt det Gud har planlagt for vår generasjon. Man kan ikke annet enn å sitte igjen med et inntrykk av at Norges fremtid er lys!

Så lurer du fortsatt på om du skal bli med på neste års festival, eller om du skal sende ungdommene dine en tur til Bergen om et års tid? Vi i festivalteamet kan med hånden på hjertet si at festivalen aldri har skuffet så langt, og det har heller ikke Gud. Nyttårsfestivalen er så mye mer enn et tilbud for unge i romjulen. Det er fellesskap, latter, glede, fest, god undervisning, men også ekte møter med en ekte Gud som brenner for generasjonen som nå vokser opp i Norge. ■

For oss finnes det ingen bedre måte å avslutte det gamle året på enn å feire det som har vært, men også å feire alle Guds planer for det som kommer.

Årets festkonferansierer, Kristian Hoås og Annette Sandvik, er klare for en uforglemmelig nyttårsaften!

Fotoveggen var et populært sted for stramme karer

Fra dansegulvet på nyttårsaften

Harde, glatte steiner

Tekst: Børge E. Bentsen,
borgebentsen@gmail.com

Forfatterbio: Børge Bentsen er gift med Tone, far til tre voksne barn og morfar til to. Er eldste i menigheten Kristent Fellesskap i Vesterålen og daglig leder i Marecom AS. Børge og Tone er for tiden misjonærer på Filippinene.

Sannhet som forkynnes blir ikke alltid tatt imot, men den synes, og den skaper forandring. Derfor må vi bruke enhver anledning til å si noe sant om Gud. Man må for Guds skyld ikke la seg psyke ut.

Goliat virket som et uovervinnelig monster. Krigerne på Israels side var redde, og de var flae. Ikke fordi de var ute av stand til å slåss mot Goliat eller filisterne, men fordi de mentalt var fintet ut av fiendens egne spilleregler, og av deres hån og spott. Forvirring, skamfølelse og usikkerhet skapte dårlig stemning innad hos israelittene. Alle ønsket helst at de var et helt annet sted. Brødre så på hverandre med skepsis. Unge David kom utenfra og reagerte straks på situasjonen. «Hvorfor er det ingen som gjør noe?» De eldre brødrene irriterte seg. «David, stikk hjem! Slutt å leke bajas og være stor i kjeften. Det er verken rett tid eller sted for deg her nå. Du skjønner ikke hva som foregår!»

Sannhet som våpen

Men David hadde ingen planer om å gå hjem. Han fant fem glatte stener i elveleiet. Fem glatte steiner. Fem kompakte, velslipete, håndterbare argumenter, tenker jeg, og sammenligner situasjonen med hvordan vi som tror på Jesus møter det sekulære, skeptiske storsamfunnet. En eneste av de små, glatte steinene var nok til å sende Goliat på trynet i bakken. Israels hær våknet brått av dvalen,

frykten forsvant som tarmgass i høststorm, og de gikk alle til samlet angrep. Fienden ble kjeppejaget over alle hauger.

Vi har ikke en kamp mot mennesker, forklarer Paulus, men mot åndskrefter som styrer menneskelig tankegang og adferd bort fra sannheten (Ef 6,12). Vi har en kamp mot tankesystemer som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og holder sannheten nede i urett. Våre våpen er ikke menneskelige, men fra Gud selv, og de er kraftige nok til å legge festninger i grus. Hva slags våpen er det som kan gjøre slikt? Sannhet!

«Det mest verdifulle i verden er sannhet», sa Winston Churchill, Storbritannias berømte statsminister under andre verdenskrig. «Den sterkeste kraft i verden er sannhet», sa Andrej Sakharov, som var atomfysiker og menneskerettsforkjemper i Sovjetunionen. «Gud er sannhet, og sannhet er Gud», sa Mahatma Ghandi, som ledet India til selvstendighet uten voldsbruk. «Jeg er Sannheten», sa Jesus Kristus, Guds Sønn. Han åpenbarte dermed at sannhet virkelig er Gud, og ett med Guds vesen. Det er et sant faktum at på ett bestemt sted og tidspunkt i historien endret Jesus hele menneskehets stilling i forhold til Gud. I det øyeblikket han oppgav sitt liv, fastspikret på et trekors, dro han alle mennesker til seg selv, og gjennom en komplett offerhandling åpnet han en vei til Yaweh, den grunnleggende Realitet bak alt som eksisterer, den Far som ønsker tilbedelse i ånd og sannhet.

Vi har ikke en kamp mot mennesker, forklarer Paulus, men mot åndskrefter som styrer menneskelig tankegang og adferd bort fra sannheten

Velplasserte argumenter

Sannhet som forkynnes blir ikke alltid tatt imot, men den synes, og den skaper forandring. Derfor må vi bruke enhver anledning til å si noe sant om Gud. Man må for Guds skyld ikke la seg psyke ut. Et godt, velplassert argument kan felle store, ideologiske kjemper.

Litteraturprofessoren C.S. Lewis forteller i boka The Weight of Glory om hvordan han begynte å tvile på det moderne, vitenskapelige verdensbildet som hadde erobret verden. Han kalte dette synet for universell evolusjonisme, og stilte spørsmål ved hvordan disse vitenskapsmennene kunne si at man kan stole på forstanden, når de samtidig sier at forstanden er et produkt av tilfeldig og uforutsigbar evolusjon. Slik beskrev han tvilen sin:

Med andre ord, hvordan kan man stole på noen som per definisjon bare vil si det som lønner seg for dem å si, uansett om det er sant eller ikke?

«Dette fremstår for meg som en ren selvmotsigelse! Hvordan kan jeg akseptere deres konklusjoner, og i samme øyeblikk betvile hele grunnlaget som konklusjonene bygger på? Her er det for meg en fatal logisk svikt. Det merkelige er at når jeg presenterer dette problemet for vitenskapsfolk, så virker det ikke som de skjønner problemet engang. Jeg er derfor blitt overbevist om at den populærvitenskapelige forklaringen slett ikke er noen løsning, men et symptom på en tankegang som er syk helt inn til roten.»

Alvin Plantinga, professor i filosofi ved Notre Dame Universitet i USA, beskrev det samme dilemmaet: Hvis alle prosesser i naturen er blinde og tilfeldige, kun forårsaket av naturens innretning mot overlevelse (av både individet og arten), så er jo også all menneskelig aktivitet innrettet mot dette, inkludert all hjerneaktivitet. Noen annen drivkraft finnes jo per definisjon ikke. All menneskelig obervasjon, alle analyser, alle resonnementer foregår også innenfor dette samme lukkede systemet. Og da blir spørsmålet: Hvorfor skal vi stole på en forklaring om evolusjon som i seg selv er frembrakt som et resultat av evolusjon? En professor vil jo si hva som helst for å fremme seg selv, ikke sant? Alt er et middel for overlevelse og selvhevdelse – objektiv sannhet er ikke inne i bildet. Det kan være sant, men det kan like gjerne være bare tull. Med andre ord, hvordan kan man stole på noen som per definisjon bare vil si det som lønner seg for dem å si, uansett om det er sant eller ikke? Da oppstår følgende paradoks: Sannsynligheten for at evolusjonister tar feil er altså størst hvis de har rett. Eller for å si det på en annen måte: Jo mer rett de har, desto mindre grunn har vi til å stole på dem.

Finnes Gud?

«Dåren sier i sitt hjerte ‘det finnes ingen Gud’». Når Guds ord i Salme 53 slår fast at det er fåelig å fornekte eksistensen av Gud, så har det sammenheng med både dette og andre faktorer som virker innlysende når man først har tenkt over dem. Mennesket har store begrensninger. La oss ta for oss noen harde fakta, eller «harde, glatte steiner», som vi kan kalle dem:

- **Er vi allvitende?** Nei! Vi er utstyrt med et visst antall sanser som gir oss noe informasjon om tilværelsen. Vi vet også at det foregår en hel del fysiske fenomener rundt oss som sansene ikke oppfatter. Vår evne til å oppfatte og forstå vår fysiske verden er altså svært begrenset. Å avvise en Skaper bare basert på våre sanseintrykk er altså fåelig.
- **Våre samlede kunnskaper er svært begrensede.** Hvis man skulle gjette hvor mange prosent kunnskap en person besitter av all verdens samlede kunnskap gjennom alle tider, hva ville svarer bli? En person med ekstremt høy selvtillit ville kanskje si en tusendels promille. Vi forstår, hvis vi tenker oss om, at våre kunnskaper er altfor begrensede til å avvise eksistensen av Gud.
- **Guds ikke-eksistens kan aldri bevises.** Man kan selvsagt velge å tro på Guds ikke-eksistens. En utbredt misoppfatning er at bevisbyrden ligger på de troende. Det er helt feil. Det er de som avviser en Skaper som må legge fram bevis av den enkle grunn at vi eksisterer.

Hvis man sier at det ikke er noen bak kulissene, så har man å forklare hvorfor kulissene er der i det hele tatt. Utgangspunktet for spørsmålet er jo nettopp at vi er her, observerer oss selv og naturen og spør: hvor kommer alt dette fra? Hvorfor finnes disse tingene i stedet for at de ikke finnes? Den naturlige og fornuftige forklaringen er at DNA-informasjon, materie, energi, tid og rom, moral og personlighet kommer fra en personlig, skapende og moralsk Skaper som har en bestemt agenda. Om noen mener at dette er usannsynlig, så bør vi be om en alternativ forklaring som er mer sannsynlig.

Utelukker evolusjonsteorien Gud?

Evolusjonsteorien gir for eksempel ingen forklaring på opphav og hensikt, men tilbyr en forklaring på hvordan primitivt liv har kunnet utvikle seg til en mangfoldig og svært kompleks natur inkludert mennesker. Teorien inneholder mange søkte «bevis» og er

Vår evne til å oppfatte og forstå vår fysiske verden er altså svært begrenset

Professor Francis Collins mener at Gud skapte verden gjennom en evolusjonsprosess, og kaller DNA for Guds skaperspråk.

full av hull og paradokser, men den er likevel populær. Mange kristne vitenskapsfolk holder også fast på den, og mener Gud skapte verden gjennom en evolusjonsprosess. Interessant nok følger teorien de samme «skapelsesstadiene» som er beskrevet i Første Mosebok – fra levende organismer i havet, til vandrende mennsker på jorda. Lederen for det prestisjefylte prosjektet for kartlegging av den menneskelige DNA-koden (The Human Genome Project), professor Francis Collins, mener at Gud skapte verden gjennom en evolusjonsprosess, og kaller DNA for Guds skaperspråk. Han mener samtidig at man må se helt bort fra at det har skjedd en tilfeldig evolusjonsprosess slik Darwin beskrev. En tilfeldig prosess er rett og slett fullstendig usannsynlig, noe som også kan påvises statistisk!

Det finnes altså flere perspektiv – også blant evangeliske kristne – på evolusjonsteorien. Det som er viktig å poengtere er at uansett hva man tenker om evolusjonsteorien, så gir den ikke grunnlag for å avvise at Gud finnes. Den besvarer ikke spørsmålet «hvorfor finnes noe istedenfor ingenting?» Altså, hvorfor begynte verden å eksistere i første omgang? Fornekelsen av Gud har altså ikke med vitenskap eller evolusjonsteori å gjøre, men handler om et personlig valg av livssyn.

Spørsmål du kan stille dine ateistiske eller agnoscistiske venner

Når man tenker over det har de som holder seg til et gudløst livssyn mange vanskelige spørsmål å svare på, og vi må være flinke til å stille dem. Prøv disse:

- Hvordan kan mennesker som er begrensede, avhengige skapninger avgjøre at det ikke finnes en ubegrenset, uavhengig Skaper?
- Universet eksisterer, og vi kan studere årsaker og virkninger. Kan universet selv ha oppstått uten noen årsak? Eller...
 - ...kan alt ha startet med at det ikke var noen Begynnelse?

- Struktur, symmetri, krefter, prosesser, informasjon (for eksempel i form av DNA) finnes. Hvordan kan slik avansert informasjon oppstå spontant helt av seg selv?
- Er det rasjonelt å påstå at ingen Rasjonalitet står bak ?
- Er det meningsfullt å hevde at ingen Mening finnes?
- Hvordan kan vi utlede moral i et amorsalsk univers?
- Hvordan kan personlighet oppstå i et upersonlig univers?
- Kan man vite sikkert at det ikke går an å vite noe sikkert?
- Språk er ånd – en usynlig, meningsbærende (metafysisk) realitet. Kan man bruke språk for å si at ånd ikke finnes?

Som du skjønner er det ingen grunn til å gjemme seg bort i huler når vi blir utfordret av ugodelige ideologier. Gjør heller som David. Gå til bekken av Guds rennende, friske åpenbaring, finn deg noen harde, glatte steiner som ligger godt i slyngen, og la det stå til! Still spørsmål. Si noe sant om Gud. Og gjør det med et vennlig smil. ■

*Gjør heller som David. Gå til
bekken av Guds rennende, friske
åpenbaring, finn deg noen harde,
glatte steiner*

Bibelkvinnen Margrethe

Tekst og foto: Astrid Elin Lønning,
astridelinl@gmail.com

Laurdagsgrauten på Halleråker er på kok. Eg set meg ned med Margrethe Torkelsen: kone, trebarnsmor, sjukepleiar, forkynnar og bibelinteressert dame frå Bømlo. Gutane hennar Steinar (17), Anders (16) og Jonas (11år) og ein kompis svintar inn og ut og lurar på om det snart er mat.

Pappa Torstein kjem snart, me får berre koma i gang med spørsmåla:

- Har du alltid vore interessert i Bibelen, Margrethe?
- Nei, eg har ikkje det. Eg er ikkje oppvaksen i ein kristen familie, så Bibelen var ikkje ein del av kvardagen for meg som lita. Men eg var eit bønebarn.

Barneklubb hos nabodamene

Margrethe kan fortelja om besteforeldre på begge sider som bad for henne og ei mor som sendte henne på barneklubb hjå nokre kristne damer i nabolaget.

– Det var kjekt å vera på klubben og me lærte mykje om Jesus. Då eg vart 13 år og for stor til å gå på klubben vart eg hjelpearar, og damene utfordra meg til å ha andakt. Då måtte eg kjenna til Bibelen.

Margrethe skjøna tidleg at Bibelen var ei viktig bok. Ho las gjerne i Bibelen før ho gjorde lekser og sidan konfirmasjonstida har ho brukt Bibelen aktivt.

Margrethe Torkelsen skjøna tidleg at Bibelen var ei viktig bok.

Etter året på bibelskulen kjente ho på ein stor tryggleik i Gud

– Damene i klubben kunne også irritera meg kraftig. Dei tok tak i meg og spegla meg. Særskilt då eg vart tenåring og hadde ein fot i begge leirar. Eg var ein del av eit kristent miljø, og eg var ein del av eit miljø der det var mykje festing. Eg trudde jo på Jesus, men eg var redd for å gå glipp av noko, og ville gjerne ha med meg alt. Men utfordringa frå damene om å setja Jesus først var viktig, sjølv om eg ikkje likte det.

Bestemte seg for Jesus saman

16 år gamal møtte Margrethe Torstein, som seinare skulle bli mannen hennar. Dei gjorde tidleg eit bevisst val saman. Dei ville gå hundre prosent for Jesus. Margrethe vart ungdomsleiar i bedhuset. Her lærte ho å halda andaktar, og fekk god leiartrening.

– Det var ei tøff tid også. Eg kjente jo ikkje Den heilage ande, fortel Margrethe ettertenksamt.

Seinare gifta Margrethe og Torstein seg. Dei fekk barn og Margrethe kjente eit driv etter å dela Guds ord med andre.

– Eg samla folk og delte det eg hadde fått undervist. At Jesus var grunnvollen for livet.

– Året 2000–2001 vart eit viktig år i livet vårt. Me hadde små barn, hadde nettopp kjøpt hus og etablert oss. Det var eit tøff tid for oss som familie. Eg ropte om hjelp. Me hørde

utfordringa om å gå på bibelskule. Bibelskule er ikkje berre for dei som nett er ferdig med vidaregåande, men for alle som vil bli meir kjent med Jesus og Guds ord. Ein dag slengte Margrethe ut tanken til Torstein: «Hadde me vore villige til å hoppa av livet her og gått på bibelskule?» Plutseleg kjente dei begge at dette var ei utfordring til dei frå Gud. Det var eigentleg uaktuelt. Dei hadde to små barn, familie og nykjøpt hus.

Bibelskule og flytting verka ikkje som det mest nærliggjande for familien Torkelsen. Ein dag vart dei utfordra. «Vil du reisa om Gud kallar deg til det?» Torstein svara kjapt: «Ja!» Det vart starten på ein prosess og ei modning.

– Me synes det var mykje som skulle på plass. Barnehageplass, nytt hus i Bergen og ikkje minst sal av vårt hus på Bømlo. Men dei

eldste i menigheten sa: «Reis! Me står med.» Det vart Bergen Bibelskule for den unge familien.

– Det vart til stor velsigning for heile familien. Ikkje minst fekk me mange gode vener.

Tryggleik i Gud

– Året på bibelskulen betydde mykje for mitt forhold til Jesus, fortset Margrethe. – Eg fekk læra om kven eg er i Kristus. Eg vaks personleg, og det betydde mykje for mitt forhold til Guds ord.

Margrethe fortel at før bibelskulen hadde ho hatt eit stort behov for å bli bekrefta av andre. Etter året på bibelskulen kjente ho på ein stor tryggleik i Gud. Det som vart sådd av Guds ord i livet hennar gav ho ein tryggleik i Jesus. Ikkje tilbakemeldingar frå andre.

Tid til Guds ord

– Bibelen betyr mykje for deg, Margrethe. Korleis får du tid til Guds ord som kone, trebarnsmor, sjukepleiar og alt det andre som er tidkrevjande ting i livet ditt?

– Guds Ord er ein del av dagleglivet mitt, fortel Margrethe og blir litt ettertenksam.

Og det er tydeleg. Når eg kjem på kjøkkenet ligg Bibelen open på kjøkkenbordet.

– Ja, eg les jo litt innimellom alt som skjer.

Margrethe brukar moderne hjelpemiddel til å fylla seg med Guds ord. Ho får bibelvers på mail og les Guds ord på mobilen. Mest av alt kan ho fortelja om at ho nyt velsigninga av turnusarbeid. Formiddagar heime áleine er gull verdt.

– Då spanderer eg litt tid på meg og Gud. Eg let alt anna ligge. Husvask, klede som skulle vore hengt opp, rot og rusk. Eg gjer den beste tida eg har til Gud. Akkurat slik reklamen seier: «Because I am worth it!» Dette er så viktig at eg må gjera det aller først.

Torstein, mannen hennar, støttar henne i å bruka den beste tida saman med Gud. Det betyr at han må ta i eit tak meir heime med både matlaging og rydding.

Bibellesing er som å trena. Når ein er i dårlig form er det eit ork, når ein er i betre form er det ei glede.

*Etter frukosten har me tatt fram
Bibelen, lest saman, hatt samtalar
om Guds ord og kva tekstane kan
læra oss.*

- Har du alltid hatt mest lyst til å lesa i Bibelen, Margrethe?
- Nei, ikkje alltid. No er det slik at eg gleder meg til desse stundene med kaffikoppen og Guds Ord. Men før var det slik at eg visste at det gjorde meg godt. Viljen var større enn lysta.

Margrethe kan fortelja at det er som å trena. Når ein er i dårlig form er det hardt og eit ork og trenar. Når ein er i betre form er det ei glede.

Bibelstunder i familien

No klarar ikkje gutane å venta lengre på laurdagsgrauten. Dei får grauten på bordet og me er klare for litt mat. Me snakkar rundt bordet om korleis det er å veksa opp i ein heim der mor er veldig interessert i Bibelen.

– Me har alltid hatt slike bibelstunder, spesielt i helgane og i feriane, fortel gutane i munnen på kvarandre. – Det har fungert bra for oss. Etter frukosten har me tatt fram Bibelen, lest saman, hatt samtalar om Guds ord og kva tekstane kan læra oss. Etterpå har me takka Gud.

– Og dette fungerer godt hjå familien Torkelsen.

Alle rundt bordet ler. Margrethe seier: – Ja, no er det som ein draum. Anders (16) tek fram gitaren, me takkar Gud, deler Guds ord og spørsmål me har, me søker Gud saman og deler det me opplever Gud talar til oss om.

– Det er ikkje alltid me har følt at dette har vore vellykka. Margrethe og Torstein kan fortelja at det har vore ein hard jobb. Dei har ikkje alltid opplevd den gode dialogen og samtalen, men dei har hatt tru på at arbeidet vil gje frukt over tid. Saman har dei hatt eit stort ynskje om å sjå at ungane får eit liv med Gud.

– Mamma er jo veldig oppteken av Guds ord, seier Steinar.

– Me kan alltid koma med spørsmål til mamma. Det er bra, seier Anders.

– Har mamma alltid kloke svar?

– Eg veit no ikkje eg, flirer Anders. – Sist gong eg kom med eit lurt spørsmål svara mamma at dette meiner ikkje Bibelen noko om. Jo,

mamma kan som regel svara eller hjelper oss til å finna svaret eller prinsippa i Guds ord.

Pappa Torstein, og gutane Anders, Steinar og Jonas kan fortelja at ingen av dei har arva mamma si lesegled. Likevel har gutane i huset også oppdagat Bibelen er viktig.

– Kvart barn er forskjellig. Nokon les sjølv og kosar seg med det. Andre opplever det som vanskeleg. Me som foreldre må tilretteleggja. Nokre av gutane våre har lest mykje i Guds ord sjølv, medan andre har hatt behov for at me les saman med dei, seier Torstein.

Anders og Steinar fortel at foreldra las for dei på sengekanten, og lærte dei å be høgt. Pappa var leiar på guteklubben dei starta for å ha ein plass der gutane kunne samla kameratane og dela Guds ord.

Laurdagsgraut hjå familien Torkelsen, og prat om korleis det er å veksa opp i ein heim der mor er veldig interessert i Bibelen.

**No har Margrethe tatt initiativ til
å samla ein gjeng for å studera
Guds ord i menigheten på Bømlo.**

Margrethe og Torstein fortel om at dei må ha eit fokus på korleis dei kan støtte ungane.

– Som foreldre treng ein stor nåde. Me er undervegs. Me er ikkje perfekte. Det er viktig at me ikkje fordømmer oss sjølv, men sokjer Gud om korleis me kan hjelpe barna våre inn i Guds ord.

Margrethe fortel om korleis det viktigaste for henne har vore hennar eige ansvar for å bruke tid i Guds ord, og dernest har fokuset hennar også vore på å gje Guds ord til familien. I tillegg opplever Margrethe også ei glede av å forkynna Guds ord.

Glede i å dele Guds ord

– Eg har fått profetord om at eg skal dela Guds ord. Eg kjenner ei stor glede når eg gjer det. Når og kvar? Eg har venta på å bli brukt. Eg kjenner Gud har kontroll på dette. Det ligg meir framfor meg, men Gud har timingen. I Sunnhordlandsregionen er eg stadig med på leiarar og samlingar der eg underviser Guds ord.

I sommar vart Margrethe oppmuntra til at ho ikkje skulle venta, men dela med dei eldste i menigheten kva Gud minna henne om. No har Margrethe tatt initiativ til å samla ein gjeng for å studera Guds ord i menigheten på Bømlo. Her har ho undervist Guds ord saman med andre. Folk bibelskule har også vore ein nyttig reiskap. Der kan ein studere Guds ord i nettklasserom, fortel ho.

I regionene i Sunnhordland har dei også ei Guds ord-gruppe. Saman med Sindre Hauan, Erlend Vidareid og ein gjeng har ho funne likesinna. Her er folk som har ein brann for å søkje djupare i Guds Ord.

– Me inspirerer kvarandre, oppmunstrar kvarandre og utfyller kvarandre. Me backar opp kvarandre i å stå på for at Guds ord skal ha eit fokus i menigheten vår.

– Guds ord gjer ein forskjell i livet mitt, oppsummerar Margrethe. Det gjer noko med meg. Det hjelper meg å leva i Guds plan. Det skapar tru. Lite av Guds ord er som å overleve på eit eksistensminimum. Men me er kalla til eit liv i overflod. Guds ord gjev meg TRU. ■

Margrethes fire Bibel-tips:

1. Eg bed Gud om å tala til meg medan eg les. Då vert Bibelen ei levande bok som talar til meg.
2. Bruk den beste tida du har med Gud. Same kva tid det er på dagen.
3. Eg les henvinsingane som står til dei versa eg les. Slik får eg større forståing om samanhengen mellom Det nye og gamle testamentet.
4. Pass på å lesa Guds ord, og ikkje berre bøker om Guds ord, som andaktsbøker og kommentarar. Dette erstattar ikkje Bibelen.

Bønn for dummies

Tekst: Karl Enok Thu,
karlenok@combitel.no

Karl Enok Thu er gift med Ingebjørg, og sammen har de to tenåringer. Han jobber som lærer og rådgiver i ungdomsskolen, og er en del av lederteamet i menigheten Kristent Fellesskap i Tromsø.

«Herre lær oss å be» (Luk 11,1). Disiplene hadde sett at Jesus stadig ba, og nå ønsket de at han også skulle lære dem å be.

Det er ingen som kan lære oss så mye om bønn som Jesus. Ved å holde oss nær til ham, vil vi være i stand til å kjenne ham og forstå bedre hva som ligger på hans hjerte å be om.

Hva Jesus lærte oss om bønn

Da disiplene spurte Jesus om å lære dem å be, viste han dem en «mønsterbønn», ofte kalt Fadervår:

*Slik skal dere da be:
Vår Far i himmelen!
La navnet ditt helliges.
La riket ditt komme.
La viljen din skje på jorden slik som i himmelen.
Gi oss i dag vårt daglige brød,
og tilgi oss vår skyld,
slik også vi tilgir våre skyldnere.
Og la oss ikke komme i fristelse,
men frels oss fra det onde.
For riket er ditt og makten og øren i evighet.
Amen. (Matt 6,9–13)*

Jeg tror Jesus ville lære oss noen prinsipper om bønn med denne bønnen. Poenget er ikke å ramse opp akkurat disse ordene, men å bruke innholdet i bønnen som et mønster for hvordan vi selv kan være. La oss se på hva som er «mønsteret» i Fadervår:

1 Vår Far i himmelen

Jesus lærte oss å be til Gud som vår Far. Han ba selv til Gud som Far. Se for eksempel i Evangeliet etter Johannes der Jesus konsekvent henvender seg til Gud ved å si Far (Joh 17,1). Da Jesus var i Getsemane, ba han til Far (Luk 22,42). På korset ba han til Far (Luk 23,46). Han snakket om Far hele tiden (Joh 4,23; Joh 5,17; Joh 5,20–45; Joh 6,27–57; Joh 10,15–38). Det er altså viktig å be til Gud vår Far, fordi han er den allmektige Gud. Han står over alt og opprettholder alt. Jesus ba til Far, og han sa at vi også skulle gjøre det:

«Men når du ber, skal du gå inn i rommet ditt og lukke døren og be til din Far som er i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg.» (Matt 6,6)

Gud er vår far, og han har omsorg for oss som en far. Jesus bruker flere eksempler der han snakker om en far som har omsorg for barna sine. En far vil gi barna det de spør om eller trenger (Luk 11,11), og Gud vår far vet hva vi trenger og vil gi oss dette når vi søker hans rike først (Matt 6,25–34). Det har vi fått som et løfte.

2 La navnet ditt helliges

Når vi henvender oss til Gud vår Far, starter vi med å gi han oppmerksomhet for den han er, ikke med å legge fram våre egne behov. Gud er stor. Han er større enn vi kan fatte. Han fortjener vår takk og hengivenhet. Derfor er det godt å fortelle han dette i starten av bønnen. Vi kan starte med å takke Gud for den han er. Han er vår far, han er konge, han er frelser, han er Herren vår lege. I Bibelen gir Gud seg til kjenne gjennom mange andre navn som vi kanære han for.

Flere steder i Guds ord ser vi hvordan kvinner og menn som levde nært Gud fulgte dette prinsippet. Daniel sier:

Jesus lærte oss å be til Gud som vår Far.

Vi ber om at Guds styre og hans rettferdighet skal gjennomsyre samfunnet.

«Herre, du som førte ditt folk ut av Egypt med sterk hånd og har vunnet deg et navn, slik det er i dag, vi har syndet og vært ugudelige. Herre du som har gjort så mange frelsesgjerninger...» (Dan 9,15–16)

Disiplene ba til Gud og sa:

«Herre, du som skapte himmelen og jorden og havet og alt som er i dem, du lot Den hellige ånd si..» (Apg 4,24–25)

David ber:

*Derfor er du stor, Herre Gud! Det er ingen som du, og det finnes ingen Gud foruten deg, etter alt vi har hørt med våre egne ører.
(2 Sam 7,22)*

Alle disse personene startet bønnen med å lovprise og takke Gud for den han er. De ga først æren og oppmerksomheten til Gud. Det bør vi også gjøre. Han fortjener vår første oppmerksomhet.

3 La riket ditt komme

Jesus lærte oss å be om at hans rike skulle komme. Det betyr at vi ber om at Guds styre og hans rettferdighet skal gjennomsyre samfunnet. I Apostlenes gjerninger ber disiplene:

«Og nå, Herre, hold øye med truslene deres og la dine tjener tale ditt ord med frimodighet. Rekk ut din hånd, så det skjer helbredelser og tegn og under ved navnet til Jesus, din hellige tjener.» (Apg 4,29–30)

Her ba disiplene om at Guds rike skulle komme, det vil si at Gud skulle berøre folk og la hans tjener få forkynne ordet med frimodighet. Jesus underviste mye om Guds rike. Han var opptatt av at disiplene skulle berøre samfunnet og forkynne Guds rike slik at mange folk ble møtt av Gud. Den samme lengselen ligger på Guds hjerte i dag. Han ønsker at hans rike skal få forandre verden. Og han ønsker at vi skal be om det.

4 La din vilje skje på jorden som i himmelen

Jesus ba alltid i henhold til det som var på Fars hjerte. Han ba ikke om å få sin egen vilje, men om at Fars vilje måtte skje i alle situasjoner. Gjennom hele Bibelen ser vi hvordan gudfryktige mennesker minner Gud på hans vilje i bønnen. Moses ba til Gud for folket. Til og med da folket var ulydige og ville vende seg bort fra Gud. Da ba Moses til Gud, og minnet han om hans plan for folket:

«Og jeg ba til Herren og sa: ‘Herre, min Gud, ødelegg ikke ditt eget folk som du fridde ut i din storhet og førte ut av Egypt med sterk hånd. Husk dine tjenere, Abraham, Isak og Jakob, og se ikke på hvor hardt, lovløst og syndig dette folket er!» (5 Mos 9,26–27)

Det er viktig å minne Gud på løftene hans i bønnen. Vi trenger å vite hva han har sagt, og hva som er hans vilje når vi kommer fram for Gud. Har Gud et løfte som gjelder for det vi ønsker å be om? Grip fatt i løftet! Be i henhold til Guds løfter og profetiske ord. For Gud går ikke imot sitt eget ord. Det Gud har sagt vil han gjøre. Det er derfor viktig at vi taler Guds ord tilbake til Gud, lik en sønn som sier til sin far: «Jamen du lovte at vi skulle...» På samme måte er Gud trofast. Han holder det han har lovet og gir barna sine det de ber om.

5 Gi oss i dag vårt daglige brød

Etter at vi har takket Gud, gitt ham ære og bedt etter hans plan og vilje, kan vi legge fram våre egne behov. Det er selvfølgelig ikke feil å komme til Gud med behov uten først å takke, ære, osv. dersom du for eksempel trenger et raskt svar. Men det er et godt prinsipp å konsentrere seg om Gud og hans vilje først, før våre egne behov.

Vi kan komme til Gud med våre behov og fortelle ham hva som opptar oss. Vi kan øse ut vår fortvilelse eller problemer. Vi kan dele våre innerste tanker med ham. Og selv om han allerede vet alt om oss og kjenner våre behov, ønsker han at vi aktivt skal komme til ham med det som opptar oss. David ba ofte Gud om

Vi kan komme til Gud med våre behov og fortelle ham hva som opptar oss.

hjelp. Hele Salmenes bok er full av bønner og sanger der David ber Gud om hjelp og utfrielse:

«Vend øret til, Herre, svar meg, for jeg er hjelpelös og fattig! Vokt meg, for jeg er trofast. Frels din tjener, du min Gud, jeg setter min lit til deg.» (Sal 86,1-2)

Jesus sier at vi ikke skal bekymre oss for hva vi skal spise eller kle oss med eller andre behov, fordi Gud vår far vet at vi trenger alt dette og vil gi oss det (Matt 6,30).

6 Tilgi oss vår skyld, slik også vi tilgir våre skyldnere.

Gud ønsker at vi skal leve i stadig renlse og overgivelse til ham. Dersom vi synder er det viktig å gjøre opp med en gang. Vi trenger å be Gud om å tilgi oss, men også å bekjenne syndene for hverandre.

«Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett.» (1 Joh 1,9)

Ved å leve i stadig bønn og overgivelse til Gud vil han hjelpe oss til å leve i renhet.

«Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet.» (Jak 5,16)

Vi trenger også hverandre for å leve i renhet. Som søsken i Kristus er det viktig å ha noen man er fortrolig med, og kan snakke med om alt. Det er viktig å få hjelp med det man sliter med, og ikke bare bære på utfordringer alene, ellers vil livet bli tungt og vanskelig. Gud ber oss i sitt ord om å bekjenne syndene for hverandre. Det kan vi gjøre sammen med en vi står nært i det kristne fellesskapet. Både seirer og nederlag kan vi dele med hverandre.

Flere steder i Guds ord ser vi at Gud minner oss om at «han står den stolte i mot, men den ydmyke gir han nåde» (Jak 4,6; Ordsp 3,34; 1 Pet 5,5). La oss ydmyke oss for Gud og komme til han med alle ting for å ta i mot nåde og hjelp. La oss omfavne det

Dersom vi synder er det viktig å gjøre opp med en gang.

å stå sammen i alle ting. Og la oss ha et jordnært og ekte fellesskap som redskap for å stå enda sterkere sammen i Guds rike. Dersom du ikke har et slikt nært fellesskap med noen i dag, kan du snakke med gruppelederen din eller andre i din lokale menighet om hvordan du kan komme inn i et.

7 La oss ikke komme i fristelse, men frels oss fra det onde

Vi kan involvere Gud i bønn om hjelp før vi kommer i situasjoner der vi kan falle i synd. Vi kan be Gud om hjelp til å leve rett og stadig fornye sinn og tanker slik at vi kan fokusere på ham og det som bygger opp. I dag er er fristelsene flere og lettere tilgjengelig enn noen gang. Det er bilder av lettikledde damer overalt, reklamer for spill som ikke er sunne å holde på med, og for billige varer du får følelsen av at du MÅ ha. Vi kan bli fristet til å bruke for mye penger, fordi avbetaling og kreditt er så lett tilgjengelig. Mange sosiale arenaer på nett har mye positivt med seg. Men dette kan også være måter å drømme seg bort på, og å leve i lite kontakt med den egentlige verden. Det kan bli usunt i lengden.

Det gjelder å være på vakt i tankelivet. Derfor er det viktig å be Gud om hjelp, og stadig fylle oss med Guds ord.

Bibelen sier:

Innrett dere ikke etter den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne. (Rom 12,2)

Vi leser at Gud vil hjelpe oss i alle ting. Han vil ikke la oss bli fristet slik at vi ikke kan klare å finne en utvei:

Dere har ikke møtt noen overmenneskelig fristelse. Og Gud er trofast, han vil ikke la dere bli fristet over evne. Nei, når dere blir fristet, vil han vise en utvei, slik at dere kan holde ut. (1 Kor 10,13)

***Vi kan be Gud om hjelp til å leve
rett og stadig fornye sinn og tanker***

8 For riket er ditt, og makten og æren i evighet. Amen

Vi starter og vi avslutter bønnen med å takke Gud og gi ham ære. Med det sier vi at det er i ham våre kilder er. Vi kommer ikke til Gud for å gjennomgå et program eller ramse opp en bønneliste. Nei, vi kommer for å takke Gud vår Far fordi han er den han er. Han er den største og den høyeste. Han er begynnelsen og slutten. La oss alltid takke ham og gi ham vår hyllest. ■

*Vi starter og vi avslutter bønnen
med å takke Gud og gi ham ære.*

ANNONSE

Verden
blir ikke den
samme

www.bergen-bibelskole.no

BERGEN
BIBELSKOLE

Kristent Felleskap & Kristent Nettverk

FOKUS:

ORDET OM KORSET

**Jeg vil ikke vite av noe annet hos dere enn Jesus Kristus
og han korsfestet**

...skrev Paulus til menigheten i Korint (1 Kor 2,2). Korset var viktig for Guds menighet for 2000 år siden, og det er like viktig for oss i dag. Ingen forholder seg nøytral til korset. Det er symbolet som skaper sinne og forfølgelse i noen kulturer, og glede, tro og håp for kristne i hele verden. I generasjon etter generasjon skrives nye bøker og sanger om korsets betydning. Korset blir aldri irrelevant eller uinteressant. I denne delen av FOLK vil vi fokusere på hvorfor korset er så sentralt og avgjørende for alle som tror på Jesus.

Hva er det med korset?

Tekst: Arne Olav Røe,
arneolavroe@gmail.com

Arne Olav Røe, gift, bor i Trondheim,
to barn. Bibellærer, daglig leder i
Kristent Nettverk.

«Korset må vi aldri skamme oss over. Korset er det som frelser hver enkelt av oss. Det skal vi tørre å si også i folkekirken.»

På høstens UT-konferanse i Stavanger feide Berit Hagen Agøy, lederen for Mellomkirkelig råd, all tvil til side med utsagnet over. Hva er det som gjør korset så sentralt for hele den kristne kirke?

Korset har betydning for oss på flere måter. Korset er stedet hvor Gud tok et oppgjør med all synd en gang for alle, og lot Jesus ta straffen for den. Kristi kors er startpunktet for det nye livet til alle som vil følge Jesus. Videre kan vi snakke om at korset har betydning for oss på tre måter.

Korset og Gud

«Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.» (Matt 16,24)

Jesus ber oss om å velge et annerledes liv. Et liv der vi sier nei til oss selv og våre egne planer og ambisjoner. Der det eneste vi velger, er å leve etter Guds vilje, slik Jesus gjorde. Dette kan vi kalle for korsets prinsipp.

Korsets prinsipp oppsto lenge før Golgata. Det har sitt utspring i Den treenige Gud. Far, Sønn og Den hellige ånd lever ikke for seg selv, de lever for å elske og tjene hverandre. Jesus levde etter

korsets prinsipp fram til han selv hang på korset. Han sa om seg selv:

«For jeg er ikke kommet ned fra himmelen for å gjøre det jeg selv vil, men det han vil, han som har sendt meg.» (Joh 6,38)

For en del kan det nok høres urimelig ut at vi skal si nei til å realisere oss selv for å gjøre det Jesus vil. Men evangeliet åpner ikke for noen mellomposisjoner hvor vi tviholder på vårt gamle liv og verdier. Møter vi Jesus, møter vi Herren. Enten er du med hundre prosent, eller så vil du ha en indre kamp gående resten av livet. Ved Guds nåde vil vi få hjelp til å leve så fulle av Guds kjærlighet og åpenbaring at vi velger rett og holder fast på dette veivalget gjennom alle omstendigheter vi møter.

Korset og meg

Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. (Gal 2,19f)

Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham, for at den kroppen som er underlagt synden, skulle tilintetgjøres og vi ikke lenger skulle være slaver under synden. (Rom 6,6)

De som hører Kristus til, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og begjær. Lever vi ved Ånden, så la oss også vandre i Ånden. (Gal 5,24-25)

I disse bibelavsnittene gjør Paulus korsfestelsen på Golgata til en del av vår fortid. Vårt gamle menneske ble korsfestet sammen med Kristus. Mens Jesu blod tar hånd om *synden*, tar korset hånd om *synderen*. Dette er Guds fantastiske løsning til en verden hvor mennesker er fanget i synd, selvmedlidenshet, selvrettferdighet, selvpoptatthet og menneskefrykt. Hvor gapet mellom det man ønsker og det man faktisk gjør, oppleves mer og mer slitsomt for mange.

Mens Jesu blod tar hånd om synden, tar korset hånd om synderen.

Om mennesker heier på oss eller tar avstand er ikke lenger det viktigste.

Coaching og psykoterapi har derfor blitt millionindustri de siste årene. Gjennom samtaler med coacher skal man få hjelp til å finne seg selv, utvikle seg og tøyle sine iboende skrøpeligheter. Dette var en sentral del av mastergraden jeg selv tok for noen år tilbake. Disse metodene skal lære oss å akseptere, godta og leve med vår menneskelige natur. Selv om det er mye godt i å snakke sammen, vil vi fremdeles være fanget i vår gamle natur. Og dermed være like hjelpesløse i kampen for å leve slik vi egentlig vil.

De gode nyhetene er at kraften i Kristi kors er mektig nok til å ta seg av alle problemene knyttet til vår iboende natur (1 Kor 1,17). Når Jesus døde, døde vi. Når han ble reist opp, ble vi reist opp til et nytt liv. Vi har blitt nye skapninger i Kristus, med en ny natur på innsiden (2 Kor 5,14–17; 2 Pet 1,4). Vi lever ikke lenger selv, han lever i oss (Gal 2,19–20).

Prøver vi å korsfeste oss selv ved å stadig ta oss sammen, kommer vi fort til kort. Nøkkelen til å leve korsets liv er å leve full av Den hellige ånd (Gal 5,24–25). Ved korsets kraft blir vi satt fri, slik at vi ved Ånden kan leve i frihet uten å være slaver under våre svakheter og tilbøyeligheter. Da kan vi være fri til å være givere og tjenere i møte med andre, samtidig får vi ryggrad nok til å si nei til andres forventninger og press. Fokuset er ikke lenger på hva andre syns om oss, men at alt vi gjør, gjør vi for Herren. Om mennesker heier på oss eller tar avstand er ikke lenger det viktigste.

Når vi har møtt korset blir ikke motgang eller medgang den avgjørende faktoren i livene våre. Om omstendigheter jobber mot oss eller med oss, lever vi uansett for noe som er større enn dagen i dag. Fokuset vårt er på å leve til Guds ære, enten vi lykkes eller mislykkes i menneskelig målestokk.

Korset og verden

For min del: jeg vil ikke framheve noe annet enn korset til vår Herre, Jesus Kristus. På grunn av korset, har jeg blitt korsfestet i forholdet til verden, satt fri fra den kvelende atmosfæren av å tilfredsstille andre og passe inn i de trange idealene de dikterer. (Gal 6,14, egen oversettelse av The Message)

Når vi griper korsets realiteter, kan vi forholde oss til verden rundt oss på en ny måte. Vi blir satt fri til å leve med *Guds rike* som målestokk på hva som betyr noe her i livet. Vi blir en motkraft til de idealene som skaper vinnere og tapere i samfunnet vi lever i. Da kan vi se verdien av asylsøkere, uføre og eldre, selv om Finansdepartementet plasserer dem eller andre på minussiden i det samfunnsøkonomiske regnestykket. Da har vi større glede i å gi av pengene våre til fattige og trengende, enn å kjøpe oss de kuleste statussymbolene. Da bryter vi barrieren av ensomhet og travelhet som mange opplever, og oppsøker mennesker som vil sette pris på at noen bryr seg om dem. Da gir vi slipp på hevnlyst når noen gjør noe galt mot oss, og velger istedet tilgivelse og forsoning.

De menneskene som vil forandre verden, er de som har blitt satt fri av Kristi kors. ■

*Vi ser verdien av asylsøkere,
uføre og eldre, selv om
Finansdepartementet plasserer
dem på minussiden i det
samfunnsøkonomiske regnestykket.*

Historien om Frode – jordnær og himmelvevndt

Tekst og foto: Stein Ørnhaug
steinorn@gmail.com

– Jeg forstod ingenting, men nå forstår jeg. Jeg var på en måte Nikodemus før. Den historien forklarer alt om meg. Det er akkurat dette det handler om.

«Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» Det er det Jesus forteller Nikodemus i Evangeliet etter Johannes (Joh 3,3). Frode Lindalen skulle bli 36 år før han ble født på ny så kan kunne «forstå», som han sier.

– Men det gode er at Gud ikke bruker fortida mot meg. Vi er bare så utrolig takknemlige over det Gud har gjort nå! Frode og kona Anita sitter sammen med meg i kafeen etter en gudstjeneste i menigheten Kristent Fellesskap i Bergen.

– Det har skjedd så mye etter at vi kom inn i denne menighetsfamilien, legger Anita til. Og selv om veien fram til der de er i dag har vært lang og mange ganger krevende, snakker de om at «en dag med Gud er bedre enn tusen andre» og at «disse tre siste månedene har vært verdt hele livet!»

En vei å gå

Anita og Frode kjente ikke Jesus som herre og frelser da de møttes for ca elleve år siden. Anita så en trygg og stabil mann i Frode og Frode ville ha Anita. De fant fellesskap i friluftsliv og ville dele livet sammen. Anita har vokst opp i en kristen familie, og lengselen etter å komme tilbake til det hun egentlig visste var rett og godt, vokste stadig. Frode verken lengtet eller trodde. Det vil si,

han hadde et «kristent grunnsyn». Han trodde på Gud. At Jesus skulle leve i dag, var vanskeligere å svelge.

– Jeg har sett på meg selv som kristen, sier han selv. – Jeg har alltid hatt et gudsforhold og tenkt at Gud har skapt verden. Men derfra til en tørst etter Guds ord – det å ha en lengsel – det er et kjempesprang. Jeg så ikke den forskjellen. Det er det Den hellige ånd som må åpenbare.

Denne forskjellen skulle etterhvert bli en utfordring. Frode var ikke en del av Anitas livsprosjekt, det å finne fred med Gud, å «komme hjem igjen». Da de etter en del år begynte å gå på møtene til menigheten Kristent Fellesskap i Bergen, hadde Anita kommet til en klar bekjennelse av å følge Jesus. Etter et år i menigheten lot hun seg døpe. Frode fortsatte å være like positiv, men tilsynelatende like upåvirket. Likevel skjedde det også ting i livet hans.

– Det første jeg bet meg merke i var talene. Jeg skjønte at dette handlet om livet som folk levde, det forandret mitt syn.

En umulig utfordring

Men det skulle gå enda et par år før Gud fant en måte å nå inn til Frode på. Høsten 2014 var han ferdig med en videreutdanning og skulle begynne i en ny jobb med nye utfordringer. Plutselig ble det klart for Frode at disse utfordringene kunne han ikke takle selv. Dette var for vanskelig. Og her grep Gud mirakuløst inn. Innenfra kom det nå tanker om at han skulle be for situasjoner og mennesker. Det hadde han aldri gjort før. Men nå ba han for den nye jobben sin og opplevde at situasjonen forandret seg. Han fikk også en veldig tørst etter å lese Guds ord. Og innenfra kom det en overbevisning om at han måtte møte utfordringene som så for store ut med å ydmyke seg, tjene andre og løfte dem opp.

– Det var Guds ånd som drev meg til omvendelse og han drev meg til ordet, forteller Frode. – Og det at jeg gikk til Guds ord med denne situasjonen, det var bare et mirakel. Det at Den hellige ånd tok bolig i meg har jeg ingen forklaring på. Du har levd i 36 år og så en dag så erfarer du at Den hellige ånd kommer inn, ja, det er bare Gud!

Da Gud åpnet Bibelen for Frode kunne han lese om seg selv, for det var sin egen historie han fant i Guds ord. Jeg var som Nikodemus, sier han.

Frode og Anita opplever at Gud har gitt dem et helt nytt liv etter at Den hellige ånd snudde Frode opp ned høsten 2014. Her sammen med sonnen Trygve (6).

Må fortelle

Frode ble fort bevisst på at det Gud hadde gjort måtte han fortelle om til andre.

– Når jeg trente og var ute på joggetur, så hadde jeg en dialog med Gud. Det var også en ny ting. Men da fikk jeg tidlig beskjed fra Gud om at det her måtte jeg tale ut, dette måtte jeg nå bekjenne. Det gjorde jeg på en gruppесamling først, da jeg ba en takkebønn for alt hva Gud hadde vist meg og gitt meg forståelse for. Og så delte jeg med de andre i gruppa hva Gud hadde gjort. Ja, nå er det sånn at jeg må fortelle til stort sett alle kristne jeg møter.

Anita kan bekrefte hvordan dette er en av mange forandringer som er skjedd med Frode: – Det at du har tatt kontakt selv med andre fordi du har lyst til å dele noe, det er noe helt nytt, sier hun takknemlig.

Fra død historie til levende ord

– Jeg har ikke hatt noen først etter Guds ord før, men plutselig fikk jeg det, fortsetter Frode å fortelle. – Og jeg opplevde at Den hellige ånd åpenbarte ting for meg hver dag. Bare jeg åpnet Bibelen så følte jeg at Gud talte til meg.

Og de tingene Gud viste Frode ga tro og mening til den situasjonen han selv sto i.

– Blant annet leste jeg om at da Jesus tok imot Den hellige ånd, ble han ført rett ut i ørkenen etterpå. Da så jeg at det var det som skjedde med meg også. Jeg fikk tak i Den hellige ånd, og så ble jeg testet. Det var slik jeg nå så den nye jobbsituasjonen. Og gjennom alt bygger Gud karakter i meg.

I 10 år har Anita vært den som har lest i Bibelen hjemme, men Frode har ikke forstått hva Bibelen har betydd for henne.

– For meg var Bibelen død historie, innrømmer han. – Det var noe som skjedde for 2000 år siden og som kanskje kunne være interessant for historikere. Men nå er dette også blitt forandret.

– Det er blitt et helt nytt liv, forteller Anita. – Nå kan jeg oppleve at Frode kommer og vil lese noe for meg som han har lest i Guds ord. Da tenker jeg: Yes! Gud, nå har du gjort noe! Du leser ikke i Bibelen for kona di, uten at Den hellige ånd har gjort noe med deg!

På jobb med Den hellige ånd

Med troen på at Gud var med han og at det han syntes var vanskelig i den nye jobben var en prøve på det Gud hadde gjort i han, kunne Frode møte utfordringer på en helt ny måte.

– Det ble klart for meg at jeg måtte bøye meg ned og tjene andre. Jeg opplevde også at Gud klarnet tankene mine sånn at jeg kunne være hundre prosent til stede når jeg var på jobb. Gud tok vekk prestasjonsangsten som så ofte kan lage støy når du er ny et sted. Nå fikk jeg gjort det jeg skulle, gitt mitt beste og kunne gå hjem og legge jobben fra meg. Også det var noe Den hellige ånd gjorde for meg.

Velsignelse hjemme

Denne ny klarheten hos Frode er noe Anita også erfarer.

– Jeg har ikke hatt noen først etter Guds ord før, men plutselig fikk jeg det.

Vi står mye mer sammen nå.
Vi kan be for familien.

– Jeg opplever at du er mer tilstede i familien, sier hun til ektemannen. – Vi har alltid hatt mye tid sammen som familie, men Frode har ikke vært like mye mentalt tilstede. Du har vært mye trøtt, det har vært et åndelig trøkk over deg. Frode kjenner igjen Anitas beskrivelse:

– Jeg har nok vært plaga av at jeg har hatt mye støy i tankene. En støy som har tatt mye plass og gjort meg sliten. Men det er jeg blitt satt fri fra nå.

Anita er så glad for de forandringene hun har sett Gud har gjort i Frode:

– Du har mye mer energi og er mye mer til stede og har mer ro og glede. Vi står mye mer sammen nå. Vi kan be for familien. Vi opplever at vi har et kall sammen. At vi er kalt til å be for familien, storfamilien og alle rundt.

Kjærlighet fra Gud

– Det at vi begge nå elsker Gud først gjør jo en utrolig forskjell, forteller Anita videre. – Det gjør at vi kan elske hverandre på en måte som vi ikke har gjort før.

Dette var noe Frode hadde med i en tale han holdt for Anita på hennes 40-årsdag nylig.

– Der sa jeg at det er først nå jeg kan klare å elske deg, Anita. Etter at jeg har lært å elske Gud, så kan jeg elske deg. Anita nikker.

– Ja, for en ting er å elske sånn «hvis du er grei så er jeg grei», men den kjærligheten som er utøst fra Gud er noe helt annet, forklarer hun. Frode legger til:

– Ja, å kunne si at vi er «en kropp i Kristus» er en kjempeforskjell for oss. Det er natt og dag! Og begge er de enige om at det er først nå, etter ti års ekteskap, at Gud kan få bygge familien som det huset han vil ha, for nå er hjørnestenen Jesus på plass.

Begravet og oppreist

Da Anita ble døpt for to år siden, ble Frode også spurta om han hadde tenkt på dåpen. Han svarte at «han var jo døpt – som barn!»

– Jeg var ikke klar i det hele tatt, sier han selv. Men etter at Den hellige ånd kom inn i livet mitt i høst, har han vist meg dåpen og drevet meg til å bli døpt. På et punkt så ble det sånn at det

kunne ikke skje fort nok! Så en torsdag ettermiddag i oktober dro Frode, Anita og noen av de som sto dem nærmest i menigheten, til en strand. Der fyrte de opp et bål og tente noen fakler og Frode ble døpt i det iskalde vannet.

Noe av det Den hellige ånd hadde gjort denne høsten var å la Frode se sitt gamle liv på en ny måte. Han så synden, så de tingene han hadde gjort før, med Den hellige ånds hjelp.

– Da ble det viktig å få begrave det gamle, forteller han. – Å begrave det gamle og få stå opp til et nytt liv, det er det den nye

Frode og Anita, med barna Trygve (6), Maria (8) og Kristina (2) sammen på gudstjeneste i Kristent Fellesskap i Bergen.

*- Jeg ser folk i verden på
en helt ny måte,*

fødselen handler om, sier Frode. Og når han var «oppstått med Jesus» i dåpen, kunne han begynne på et rent liv i Kristus.

– Jeg skjønte hvorfor jeg ikke hadde klart å elske kona mi. Jeg hadde hatt mitt indre rom som jeg ikke ville dele med noen og der lå synden. Men etter dåpen forandret dette seg.

Se med nye øyne

Som om ikke det var nok, så har ikke Den hellige ånd begrenset seg til å bare snu opp ned på Frode selv og ekteskapet, familien og jobbsituasjonen.

– Jeg ser folk i verden på en helt ny måte, forteller han også.

– Det er veldig rart. Nå er jeg blitt forvandla og født på ny, men i mine øyne så har mennesker rundt meg forandret seg også. Jeg ser at det er mye nød og at der er mange behov rundt meg. Det er en stor høst der ute, og det kan jeg se nå, fordi Gud har forandret meg. ■

Nå er det alvor

«Say a quiet yes to God and he'll be there in no time. Quit dabbling in sin. Purify your inner life. Quit playing the field. Hit bottom and cry your eyes out. The fun and games are over. Get serious, really serious. Get down on your knees before the Master; it's the only way you'll get on your feet.» (Jak 4,8–10, fra The Message)

Slik føltes det for meg å ta det endelige standpunktet om å la meg døpe og leve resten av livet med Jesus som Herre. Jeg hadde på det tidspunktet kalt meg kristen i ti år, men ingen hadde noen gang gitt meg undervisning i hvem Jesus er, hva han gjorde og hvilke konsekvenser det får hvis man velger å ta det på alvor.

Ustabil grunn

Denne mangelen på kunnskap førte til at jeg i løpet av de ti årene (fra jeg var 13 til jeg var ca 23 år gammel) ramla inn og ut av hvor kristen jeg følte meg. Det kjentes ut som om jeg konstant gikk ut og inn av Guds nåde. Jeg var inne når jeg var flink og snill, og ute når jeg gjorde noe dumt. Selv om trua mi ikke akkurat var bygd på fjell, ledet Gud meg stadig nærmere, og jeg tok valg som innebar at jeg holdt meg i nærheten Gud. Jeg valgte en kristen folkehøgskole med friluftsliv i stedet for en god teaterfolkehøgskole, og da jeg kom inn på teaterskolen, fant jeg en bibelgruppe å gå i. Der begynte jeg endelig å bli kjent med Jesus, men det var fremdeles en lang vei å gå for meg.

Tekst: Siri Schnell Juvik,
siri.schnell@gmail.com

Siri bor i Trondheim sammen med mannen sin Eivind og to barn. Hun er utdannet skuespiller og arbeider som frilanser.

Til slutt visste jeg ikke hvem jeg var eller hva jeg sto for.

Årene på teaterskolen var utfordrende både fysisk, psykisk og privat. Det var mye følelser og mye fest. Til slutt visste jeg ikke hvem jeg var eller hva jeg sto for. I løpet av de tre årene hadde jeg tatt valg jeg ikke var stolt av, og selvbiplottet mitt hadde fått seg en ordentlig knekk. Jeg var full av selvforakt og selvfordømmelse, og midt oppi denne sausen av et følelsesliv møtte jeg Eivind som skulle bli min ektemann. Det var en utfordrende tid å bli kjæresten på, for å si det mildt.

Eivind tok meg med på samlinger i menigheten Kristent Fellesskap i Trondheim, og etter endt utdanning flytta jeg til Trondheim og ble med i en bibelgruppe der. Her fikk jeg endelig undervisning i grunnvollen i kristenlivet, og begynte å erfare hvem Jesus er gjennom å leve i en menighet. Jeg opplevde å forstå med hodet at Jesus faktisk hadde dødd for *mine* synder og at han elsket meg, men det sank ikke inn i hjertet. Når jeg i tillegg syndet på de samme områdene i livet om og om igjen, ble jeg nesten overbevist om at Jesus var glad i alle andre bortsett fra meg. Jeg kjente meg altfor godt igjen i Paulus sin beskrivelse av hvordan det oppleves når det gode jeg vil gjør jeg ikke, men det onde jeg ikke vil gjør jeg (Rom 7,19).

Fötter på fjell

Vendepunktet kom da jeg endelig bestemte meg for å bli dåpt i vann. Eivind hadde nevnt dåp for meg tidlig i forholdet vårt, men da ble jeg bare sint og såret. Jeg trodde han mente at jeg ikke var god nok som jeg var, og at dåp var nødvendig for å bli god nok for ham og for Gud. Men nå begynte jeg å forstå at dåp først og fremst handler om identitet. Å finne seg selv ved å miste seg selv til Jesus. Å begrave det gamle og stå opp sammen med Jesus: helt ren, uten en gang en liten flekk av det gamle som hadde vært.

Selv om alt dette hørtes veldig bra ut, virket det fremdeles skremmende på meg å la meg døpe. Jeg tenkte at hvis jeg gjør dette, er det ingen vei tilbake. Dersom jeg lar meg døpe, sier jeg tydelig til Gud og alle rundt meg at det er dette jeg tror på og vil. Da har jeg ingen mulighet til å rømme eller ombestemme meg.

Til slutt opplevde jeg at jeg ikke hadde noe valg. Jeg hadde prøvd og prøvd å være den jeg trodde Jesus ville jeg skulle være,

og nå orket jeg ikke mer. Min lengsel etter å legge av det gamle og bli fri fra min egen fordømmelse utkonkurrerte frykten for hva alle rundt meg kom til å si om valget mitt. Dermed lot jeg meg døpe. I badekaret til Terje og Lise Dahle. Jeg husker Terje spurte meg hvorfor jeg ønsket å bli døpt. Jeg svarte at jeg ville ha føttene mine på fjell. At jeg fram til nå hadde vaklet ved hver utfordring, men at jeg nå ville rotfeste meg i Gud og ikke vakle mer.

Etter dåpen har ting gått riktig vei. Jeg fikk et tydelig holdepunkt i livet som jeg ikke hadde hatt før. Når fordømmelsen snek seg innpå, hadde jeg en visshet om, og en konkret opplevelse av, at jeg var ren, syndfri og oppreist som et nytt menneske i Jesus. Nå vet jeg hvem jeg er på grunn av Jesus. Og selv om jeg har gjort dumme ting også etter dåpen, opplever jeg tilgivelse når jeg bekjenner, og en helt annen mulighet til å legge det bak meg og se framover. Jeg kan synde, men jeg er ikke en synder. Jeg er Guds barn. Jeg holdes ikke lenger fanget av egen fordømmelse, men er fri fra meg selv slik at jeg kan elske andre!

Litt over ett år etter at jeg ble døpt ble Eivind og jeg gift. Tre år etter fikk vi et barn, og nå venter vi ett til. Jeg kan med hånda på hjertet si at ingen av disse velsignelsene hadde vært mulig uten mitt møte med Jesus. (Og Eivind sin tålmodighet.) Jeg er utrolig takknemlig til Gud for livet mitt.

Nå bestemmer Jesus

En konsekvens av dåpen er at jeg ikke lenger er i tvil om hvem som bestemmer i livet mitt: Jesus.

Jeg er utdannet skuespiller og arbeider som frilancer. Det innebærer blant annet at jeg må finne mine egne jobber og at inntekten min varierer. Å vite at Jesus har en plan for arbeidslivet mitt og at jeg og familien min vil bli sørga for er en gave. Å stå sammen med en menighet der familien min blir oppmuntra av profetord som gir oss innblikk i hva Gud har for oss er uvurderlig. I spørsmål som «hvilkjen jobb skal jeg satse på?», «hvordan skal jeg forholde meg til samfunnet jeg lever i?», «hva er riktig?» osv., er det Jesus som bestemmer, og ikke jeg.

I bibeloversettelsen The Message sier Jakob:

Nå vet jeg hvem jeg er på grunn av Jesus.

***Det er viktig å ikke la verdens
skiftende tankestrømninger
påvirke vårt forhold til Guds evige
sannheter.***

My dear friends, don't let public opinion influence how you live out your glorious, Christ-originated faith. (Jak 2,1)

Han fortsetter å skrive om at vi ikke skal forskjellsbehandle folk basert på status og det ytre. Når jeg leser dette verset, tenker jeg på at det er viktig å ikke la verdens skiftende tankestrømninger påvirke vårt forhold til Guds evige sannheter. Det samme skriver Paulus i Brevet til kolosserne:

Dere har tatt imot Kristus Jesus som Herre. Lev da i ham, vær rotfestet i ham og bygd på ham! Hold fast ved den tro dere er opplært i, med overstrømmende takk til Gud! Pass på at ingen får fanget dere med visdomslære og tomt bedrag som stammer fra menneskelige overleveringer og grunnkrefte i verden og ikke fra Kristus. (Kol 2,6-8)

Som kristen skuespiller i et kunstnermiljø skiller jeg meg ut. Det er en relativt homogen gruppe der alle stort sett har de samme meningene. Jeg har opplevd å måtte ta standpunkt som ikke blir forstått, for eksempel når det gjelder homofili. Men i min ikke-kristne kunstnervennekrets har jeg heldigvis blitt akseptert selv om de ikke forstår holdningene mine. Når man må ta slike standpunkt, blir man synlig også utenfor vennekretsen. Det å vite at jeg og familien min ikke står alene, men har en menighet i ryggen, er en enorm trygghet.

Det viktigste av alt er at jeg i slike situasjoner opplever fast ledelse av Den Hellige Ånd. Jeg kjenner inni meg hva som er rett å gjøre, og jeg har egentlig ikke noe annet valg enn å gjøre det. Selv om konsekvensene kan bli kjipe. Det er å la Jesus bestemme.

Dåpen var for meg et avgjørende steg mot å leve med Jesus som Herre. Jeg kan stå i utfordringer i dag og finne trøst og trygghet i det faktum at jeg er døpt; det gamle er borte og jeg er reist opp helt ren sammen med Jesus. Jeg hadde rett før jeg tok valget om å la meg døpe. Det er ingen vei tilbake. Og takk Gud for det! ■

Paulus' brev til kolosserne – på kværdagsspråk Flunkanes nye klea

Så, vesst du e seriøs me å vill lev det nye
oppstandelseslivet me Kristus – så la oppførseln din stå i
forhold tell det!

Driv ivrig og utholdanes på me di teng som han e sætt som sjæf over.

Ikkje bære slæng me – øyan fæsta på bakken, opptatt a det som e rætt framfør nasen din.

Løft blekket dett! Og vær våken før ka som skjer rundt Jesus.
Det e dær det vektige skjer!

Se teng fra hannes ståsted, sånn som han ser det.

Dett gamle liv e dødt!

Dett nye liv, som e dett verkelige liv – sjøl om det e usynlig før tellskuera – e livet me Jesus i Gud!

Han e dett verkelige liv!

Når han kjæm tellbake hit tell jorda, vil du og kom tellbake – deinn verkelige dæ, dæ i full hærighet!

I mellomtia nøy vi oss me å lev i dunkel uklarheit – uten å se heile bildet tydelig.

Det vi skal gjør e å ta livet a aillt som har me dødens vei å gjør: Tellfeldige seksuelle forhold, ureinheit og begjær, å faill førrestesa kvær gang di dukka opp framførre dæ – uten å tänk ætter.

Det blir et liv forma a teng og følelsa – istedefør at Vårherre sjøl får form det.

Tekst: Marita Pettersen,
marita.pett@gmail.com

Marita er gift med Odd Arild, mor til tre og bestemor til tre. Bor på Sortland i Vesterålen og er en av veteranene i menigheten Kristent Fellesskap der. «Guds ord forkart med kværdagsord» er en viktig hjertesak for 'nordlaenningen' Marita. Her har hun fritt oversatt deler av Paulus' brev til kolosserne fra bibeloversettelsen The Message til hennes eget morsmål og hverdagsspråk.

**Nu veit du bedre, så sorg før å
ræns ut aill skiten**

Det e på gruinn a sánnt som dettan at Gud hold på å dræg i sæ og bli vred.

Det ikkje så længe sia at du levde på deinnan måten – og ikkje vesste bedre.

Men nu veit du bedre, så sorg før å ræns ut aill skiten: slætt holdning og därli humør, å bli opptrækkt og kjeinn på ondskap, slæng me leppa og kom me skjettent prat, eiller skitprat så vi sei her nord.

Lyg ikkje før kværainner!

Dåkker har gjort dåkker færdi me det gamle livet der.

Det e som ett sætt me skjettne og lørvate – ja totalt umoderne – klea, som ikkje passa i det heile tatt, som du har røska a kroppen og kasta på bålet!

Nu e dåkker kledd i aldeles flunkanes nye klea.

Kvært plagg, allså kvær del a dett nye liv, e spesiallaga tell akkurat dæ – a sjølvaste Skapar'n – og har hans mærelapp sætt på: et mesterstykke!

Aillt det som før va likanes, e nu totalt avlægs og gammeldags, ja heilt umoderne.

(Nu vil vi bærre meir og meir, stadig førrnyes og førrandres tell det siste og nyaste i bekledning som VårHerre har før oss. Her e det ikkje førskjell på han kong Salomo og han Jørgen Hattemaker.)

Ord som jøde eller hedning, frælst eller ufrælst, gudfrøktig eller gudlaus, tjænar eller sin egen herre, norlænning eiller söring – di betyr ingenteng!

Fra nu av e vi aille kjeinnt og definert utifra Kristus – aille som en, sammensveisa i han!

Så – utvællt a Gud før å lev dettan nye livet i kjærighet – kle dæ i deinn garderoben som Gud har plukka ut tell dæ: medfølelse, gohet, ydmykhet, styrke og sjølkontroll.

Ha et jævnt lynne, og vær tellfreds me å kom bak i køen – rask tell å tellgje uførdragelighet og fornærmelsa.

Tellgje så raskt og totalt som Mestern sjøl tellga dæ!

Og uansett ka du ellers kler dæ i – kle dæ i kjærighet!

Det e dett vektiaste plagg tell alle anledninge – vær det aldri fôrruten!

La freden fra Kristus sjøl hold oss samstæmmt, og gjør at vi e i
takt me kværainer i vandrings vårres!

La oss ikkje vandre på sia og hold på me vårres egne greier.

Og dyrk takknæmligheta!

La Guds ord – Skrefta sjøl – vær det som styra i hus og heim!

Gje Ordet rikelig plass i det kvaerdagsliv.

Gje råd og veileding tell kværainer me bruk a deinn
Gudjette sunne fornuft!

Og søng – søng a hjærtet tell Gud!

La kvær minste småteng i livet dett – ord, handling, uansett ka
det e – vær gjort i vår Herre Jesu Kristi navn, og gje takk tell Gud
fader i kvært et skrett på veien!

(Etter Kol 3,1–18. Setningene i parantesen er lagt til på rein
nordnorsk inspirasjon – og lar seg nok ikke finne igjen i orginal
teksten;) ■

*La Guds ord – Skrefta sjøl – vær
det som styra i hus og heim!*

Løven, lammet og hvetekornet

Håvard Kjøllesdal,
havardkj@gmail.com

Håvard Kjøllesdal er gift med Katrine,
de bor i Trondheim og har tre barn.
Håvard er daglig leder i FOLK Bibelskole.

Å være en Jesu disippel er å være en korsbærer. Det er å leve hver dag slik Jesus levde, med Fars vilje i sentrum.

Kongenes konge er annerledes. Han er løven som har seiret. Han er den som har brutt dødens og syndens makt og som regjerer i det himmelske. Han er den som myriader av engler, himmelske vesener og rettferdigjorte sjeler hyller og tilber. Når du nærmer deg Guds trone, oppdager du at den majestetiske løven er som et lam som er slaktet. Han ble ydmyket, spottet, forlatt av venner og drept på bestialsk vis av romerske soldater. Ingen hadde egentlig makten til å ta Jesu liv. Han valgte å gi sitt liv.

Ta opp korset

Så sa han til alle: «Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg (Luk 9,23)

Jesu kall til disiplene var et kall til å fornekte seg selv. Jesus hadde gitt avkall på sine himmelske privilegier for å bringe Guds rike inn i verden. På samme måte var kallet til disiplene å fornekte seg selv for å etterfølge Kongen. Jesu eksempel var disiplenes målestokk. Jesus sier det selv i klare ord “*fordi dere følger meg vil mennesker hate dere og forkaste dere*” (Matt 10,16–34). Løftene han gav disiplene sine innebar ikke at han ville gi dem et komfortabelt og fredelig liv. Å følge Jesus innebar konflikter, avvisning, angiveri og straffeforfølgelse.

Fremgang for Guds rike kommer gjennom et folk som er villig til å ta på seg lidelse og offer. På samme måte som Kongen vant seier som det lidende lammet, bringer folket hans Guds rike gjennom å følge Jesu eksempel. Han viser oss at lidelse og offer er noe vi selv aktivt velger. Paulus sier at *“alle som gudfryktig tjener Jesus skal bli forfulgt”* (2 Tim 3,12).

Et gudfryktig liv frembringer frukt for Guds rike. Et gudfryktig liv innebærer også offer og lidelse. Anonyme og passive kristne møter ikke motstand. Presset kommer først når vi begynner å dele Jesu dyrebare budskap. Guds rike bringes nært gjennom helbredelse og forkynnelse, og dette medfører at mørkets makt mobilerer for å holde lyset unna mennesker.

Tilgi dem!

Men Jesus sa: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør» (Luk 23,34)

På korset overvant Jesus syndens og dødens makt. Jesus kjente naglene gjennom kroppen sin, men han ble ikke rasende på dem som korsfestet ham. Jesus gikk i forbønn for dem og viste dyp medfølelse og kjærlighet. Jesus lærer oss at kampen vår ikke er mot mennesker, men mot åndsmakter og myndigheter. Disse maktene bruker synden og døden til å holde mennesker borte fra Gud. Jesu holdning var også noe disiplene skulle etterfølge:

Men til dere som hører på meg, sier jeg: Elsk deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere, velsign dem som forbanner dere, og be for dem som mishandler dere (Luk 6,27-28)

Som Guds rikes tjenere kan vi møte motstand, men vi anser ikke mennesker som våre fiender. Derimot ber vi til Gud om at han skal åpne deres øyne slik at de kan vinnes for det evige livet. Vi må forstå den åndelige kampen vi står i. Dette hjelper oss til å ta opp korset når vi møter mennesker som motarbeider oss. Vi trenger ikke kjempe for vår egen sak. Vi slipper å tenke på å hevne urett som blir begått mot oss. Vi kan følge Jesu eksempel ved å be for de som gir oss motbør. Som mennesker er vi alle i samme båt; vi var

Fremgang for Guds rike kommer gjennom et folk som er villig til å ta på seg lidelse og offer.

Ofrene vi gjør er små sammenlignet med den herligheten som Gud har lovet oss i oppstandelsen.

alle syndere som trengte omvendelse og tilgivelse. Vi har fått nåde og tilgivelse hos Jesus. Gjennom forbønn bidrar vi til at andre kan erfare det samme.

Paulus skriver til romerne:

Er din fiende sulten, så gi ham mat, er han tørst, så gi ham drikke. Gjør du det, samler du glødende kull på hans hode. La ikke det onde overvinne deg, men overvinn det onde med det gode (Rom 12,20–21)

Hvetekornet

Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv (Joh 12,24–25)

Guds rike kom inn i verden gjennom Jesu død og oppstandelse. Guds rike fortsetter å komme inn i verden gjennom at mennesker dør bort fra seg selv og begynner å leve for Jesus. Gjennom et møte med Kongen, flyttes blikket fra livet her og nå og til det evige livet vi har hos Gud. I lys av det evige livet blir alt vi erfarer her og nå satt i rett perspektiv. Å ta opp sitt kors har en kobling til det å feste blikket på evigheten. Vi innser at de ofrene vi gjør er små sammenlignet med den herligheten som Gud har lovet oss i oppstandelsen. Uten oppstandelsen er lidelsen for evangeliet meningsløs. Om Jesus står det:

For å få den gleden han hadde i vente, holdt han ut på korset uten å bry seg om skammen [...] (Hebr 12,2)

Jeg er overbevist om at evangeliet om Guds rike skal bryte gjennom i Norge og i Europa. Dette vil innebære et folk som er villige til å ta på seg lidelse for at riket skal komme. Kongenes konge er både løven og lammet. Han er både den seirende kongen og den lidende tjeneren. Han er full av kraft og herlighet, og samtidig var han villig til å ta opp sitt kors og dø for en syndig verden. ■

Leva som ein ny skapning

For alle som ikkje er så godt inne i bibelske ord og begrep, kan uttrykket «å bli fødd på nytt» høyrast merkeleg ut. Frå eit naturleg menneskeleg perspektiv, er det ikkje begripeleg heller.

Men nettopp slik stiller Gud alle menneske likt. For her kjem den menneskelege forstand til kort. Intellektet er like udugeleg som gode gjerningar og sjølvpålagde krav. Jesus gjorde Guds måte gjeldande:

Den som ikke blir fødd på nytt, kan ikke sjå Guds rike. (Joh 3,3)

«Korleis kan dette gå til?» ville den høgt utdanna rådsherren Nikodemus vita (Joh 3,9). Svaret han får er meir ein nøkkel til erfaring, enn til forståing.

Alt lenge før den nattlege samtalet mellom Jesus og Nikodemus fann stad, hadde patriarken Jakob hatt ein draum der han såg ein stige som knytte himmel og jord saman, og Guds englar som steig opp og ned. Han gav dette møtepunktet mellom himmel og jord namnet Betel, som tyder Guds hus, for han møtte Gud så sterkt at konklusjonen hans var: «Gud er på denne staden». Jakob hadde lurt bror sin og var på rømmen, men i møte med den levande Gud, og i synet av Guds herlegdom, kom han til enden av sin eigen veg, og gav livet sitt over til Gud og reiste vidare derifrå som ein forandra mann med tru på ein trufast Gud som var med han.

Tekst: Norleif Askeland,
norleifas@gmail.com

*Norleif Askeland, gift med Bente.
Bosatt på Sotra. Tre voksne barn.
Lærer på Bergen Bibelskole, kursleder
i Folk Bibelskole og menighetsleder på
Sotra.*

Å bli fødd på nytt er både ei frigjering frå det gamle livet og ei erfaring av nytt liv på innsida.

Nikodemus tenkte jordisk og menneskeleg: «Fødd på nytt? Koma inn i mors liv for andre gong og bli fødd?» Svaret han får set fokus på to ting: Det eine er kor naudsynt det er å kopla inn himmelske realitetar. For berre der finst himmelsk kraft til å utføra det som for menneske er umogeleg (Rom 1,16). Det andre er at ingen kan få del i dei himmelske ting utan han som steig ned frå himmelen: Menneskesonen – Jesus Kristus. Han gjekk ut frå Gud, vart menneske og tok vår plass i domen over all synd og gav oss eit nytt og annleis liv då han gav oss del både i sin død og oppstoda frå dei døde.

Men Gud er rik på miskunn. Fordi han elskar oss med så stor ein kjærleik, gjorde han oss levande saman med Kristus, vi som var døde på grunn av misgjerningane våre. Av nåde er de freste. I Kristus Jesus har han både reist oss opp frå døden med han og sett oss i himmelen med han, så han i dei komande tider kunne visa kor overstrøymane rik han er på nåde, og kor god han er mot oss i Kristus Jesus. (Ef 2,4-7)

Å bli fødd på nytt er både ei frigjering frå det gamle livet og ei erfaring av nytt liv på innsida.

Om nokon er i Kristus, er han ein ny skapning. Det gamle er borte, sjå, noko nytt har vorte til! Men alt dette er av Gud, han som ved Kristus forsona oss med seg og gav oss forsoningstenesta. (2 Kor 5,17)

I nåden som møter oss finn vi hjelp til å respondera rett på kallet til frelse. Det vil sei å venda om frå sin eigen veg og overgje heile seg sjølv i Guds nådes kraft, begrava det gamle livet ved dåp i vatn, og der bli reiste opp for å følgja Jesus i eit nytt liv i Den heilage Andens kraft.

I tida og miljøet rundt skrivinga av Det nye testamentet, var det sjølvsagt andre ting enn i dagens Norge som prøvde å feildefinera for folk kva det vil seia å vera ein kristen. Judaistiske og loviske krefter prøvde meir enn ein gong og påføra kristne krav

både om omskjering og andre lovkrav. Men Paulus skar igjennom denne villfaring og slo fast:

For det som tel, er ikkje å vera omskoren eller å vera uomskoren, men å vera ein ny skapning. (Gal 1,15)

Kvart einaste år møter eg kristne som på spørsmålet om kortid dei vart kristne, svarar at dei har vore kristne heile livet. Eg lurer då på om eg har møtt ein person som Jesus ikkje døydde for, sidan dei er fødd frelse. Men så vil mange leggja til: «men eg tok eit standpunkt for Jesus for fire år sidan.» Så det dei meiner er at dei har hatt ei form for tru på Gud så lenge dei kan hugsa.

Men det som tél, er framleis å vera ein ny skapning og om ein ikkje er ein ny skapning, er ein ikkje ein kristen heller. Å bli ein kristen, er å sjå sin eigen fortapte situasjon klart nok til å koma til nådens Gud og seia ja til det einaste grunnlaget for frelse, nemleg Jesu sonande død og oppstode. Berre der finnes det forsoning, tilgjeving og eit nytt liv.

Når ein så skal leva det nye livet som ein ny skapning i Kristus, blir det viktig å bli kjent med sin nye identitet og læra å leva ut frå den. Den som er i Kristus, kan ikkje lengre kjennast på reint menneskeleg vis av andre, slik ein heller ikkje kan kjenna Jesus slik (2 Kor 5,16). Men ein må også skjøna sin eigen nye identitet som eit rettferdig Guds barn. Og den rettferdige skal leva ved tru (Rom 1,17).

Eit liv i tru

På same måten som vi ved tru har teke imot eit overnaturleg liv, så må óg dette nye livet levast ut, i tru. Kanskje vi skulle leggja til «tru på Gud». For tru er verken teknikk eller dogmatiske meiningar, men eit levande forhold til Gud i samsvar med Guds vilje for forholdet. «Tru» er tru på Gud som er i det usynlege. Likevel kjenner vi han. Likevel kan vi sjå han, fordi våre hjartans auge har blitt opplatne og vi har fått den Ande som gjer at vi lærer Gud å kjenna (Ef 1,17 ff).

Men det som tél, er framleis å vera ein ny skapning

Frykt og uro for framtida må vika for tryggleiken vi har i Gud

Ingen har nokon gong sett Gud, men den einborne sonen som er Gud og som er i Faderens fang, han har vist oss kven han er. (Joh 1,18)

Den som er født på nytt kan sjå Guds rike. Der angst, undertrykking og urett skjer, kan vi forstå korleis Guds rike er eit alternativ for alle menneske, fordi vi sjølv har erfart Guds fred, kjærleik og rettferd som overordna og berande krefter til forandring i livet.

Det finnes ei usynleg verd (Kol 1,16). Og det verdsbilete vi har vil styra livet vårt. Difor ber Guds ord oss om å ha det usynlege for auga og ikkje det synlege (2 Kor 4,18), å søkja og venda sinnet til det som er der oppe der Kristus sit ved Faderens høgre hand og ikkje på det som er på jorda (Kol 3,1-2). Vi forstår både oss sjølv og det som skjer rundt oss ut frå kjennskapen til Gud og forståinga av hans plan. Frykt og uro for framtida må vika for tryggleiken vi har i Gud, erfaringa av hans omsorg og vissa om hans siger.

Dette har eg sagt dykk så de skal ha fred i meg. I verda har de trengsler, men ver frimodige: Eg har sigra over verda. (Joh 16,33)

Når vi lærer å sjå ting på Guds måte, ser vi kor annleis mange ting er enn det vi elles ser rundt oss. Kven kan forstå at Guds evige triumftog over alle vonde makter og herredøme, var at himmels og alle menneske sin representant, døydde på ein kross. Og kor latterleg er det ikkje for det naturlege mennesket at nøkkelen til livet er døden med Jesus på krossen.

Men Kristi kross er staden der vi døydde med han. Å møta Gud ved krossen hjelper oss til å bli ferdige med oss sjølv og våre eigne opplegg, og gripa kallet og oppdraget. Slik vert også Guds kraft fullenda i vår veikskap (2 Kor 12,9). Fordi vi lever ikkje lengre sjølv, men Kristus lever i oss. Og han som er i oss er sterkare enn han som er i verda.

Fødd til borgarskap i eit nytt rike

Dei fleste får eit statsborgarskap når dei vert fødd. Slik er det også med den nye fødselen. Vi tilhører Guds rike og er fødde ovanfrå sjølv om vi framleis lever som framande og utlendingar på jorda. Når Paulus seier «Ved den (Kristi kross) er verda krossfest for meg,

og eg for verda» (Gal 6,14), så talar han ikkje først og fremst om jordkloden, men om det verdslege, det som står imot Jesu herredøme, grunnkreftene i denne verda eller det som ikkje har sitt opphav i det himmelske, hjå Gud. Alt dette hadde makt over oss så lenge vi var i den gamle menneskenaturen. Men når vi no har blitt fødde som borgarar av eit nytt rike, er vi løyst frå dei grep som verda hadde på oss. Vi er ikkje lenger av verda, men likevel i verda – for Guds plans skuld (Joh 15,19). For jorda og alt som fyller den, verda og alle som bur der, tilhører vår Gud.

For som jorda let spirene veksa, som ein hage let frøa gro, så skal Herren Gud la rettferd og lovsong spira fram for alle folkeslag. (Jes 61,11)

Og det er gjennom det nye mennesket (Jesus-menneske) at Gud skal la si rettferd spira fram til lov og pris for han sjølv. Vi har fått fridom til å tena i ei ny pakt, der Gud verkar i oss både til å villa og til å gjera det som er hans gode vilje (Fil 2,13).

Hans kraft er verksam i oss fordi han sjølv bur i oss ved sin Heilage ande. Ein av dei viktigaste nøklane for eit sigerrikt liv som kristne, er at vi veit at han som er i oss er større enn han som er i verda (1 Joh 4,4).

Difor er det vi, etter hans lovnad, ventar på ein ny himmel og ei ny jord, der rettferd bur (2 Pet 3,13). Og vi kan takka og lova Gud som har fødd oss på nytt til ei levande von ved Jesu Kristi oppstode frå dei døde! Han har fødd oss til ein arv som aldri forgår, aldri blir skitna til og aldri visnar (1 Pet 1,3–4). ■

Ein av dei viktigaste nøklane for eit sigerrikt liv som kristne, er at vi veit at han som er i oss er større enn han som er i verda.

FOLK tidsskrift for hverdagsteologi

Bli abonnent? Gi bort et gaveabonnement?
For kun kr. 300,- får du fire inspirerende utgaver
i året, fra og med neste nummer.
Registrer deg på ifolk.no

14.-19. JULI

LYS OG SALT 2015

PÅ JORDEN

SLIK SOM I HIMMELEN

LYS OG SALT 2015

HEDMARKSTOPPEN

B-Blad

Returadresse:

Kristent Nettverk, Postboks 63 Minde, 5821 Bergen

